

Dunántúli Harangszó

A NYUGATI (DUNÁNTÚLI) EVANGÉLIKUS EGYHÁZKERÜLET LAPJA

2016. ŐSZ

Szerkesztői sorok

A megújult külső formájában megjelenő Dunántúli Harangszó a negyedik évfolyamába lépett. Az újság szerkesztői hálát adnak az Egyház Urának azért, mert egyházkerületi újságunk lapjait mindeddig kitölthették a gyülekezeti közösségekben vagy szélesebb körben átélte ünnepekről, találkozókról, vagy egyszerű hétköznapiokról szóló tudósítások. Emellett a lutheri evangélikus szemléletmódot, gondolkodást elmélyítő írásként és írásait elcsúsztatják lelki látásunkat.

A lutheri reformáció kezdetének 500. évfordulójához közeledve különösen is időszerű, hogy világosan lássuk, értjük, értékeljük és legfőképpen megéljük mindazokat

a kincseket, amelyeket éppen mi, evangélikusok kaptunk Istentől.

Az újság őszi számának tartalma az aktuális és az örök egészséges összhangjára törekszik. Olvashatunk benne például gyülekezeti, egyházmegyei eseményekről, nyári táborokról. Több szempontból kapunk ismertetést a Föld Sója találkozókról. A mindannyiunkat foglalkoztató migrációs helyzetben a felelős keresztyén segítségnyújtásról olvashatunk. Az „Arckép” keretében most Sümeghy Péter, a vadosfai gyülekezet felügyelője került. Egyházunk három püspökének felesége kérdéseinkre adott válaszokban beszélnek speciális szolgálatukról. Olvashatunk Dr. Luther Márton családi életéről, és Ordass Lajos püspök úr helyzetéről 1956-ban. Az Útmutató havi igéi alapján egyházkerületünk három frissen ordinált lelkésze készített igemeditációt.

Kívánom, hogy a Dunántúli Harangszó szolgálja minden Olvasónk lelki épülését!

Kovács László
főszerkesztő

A LÉNYEGET LÁTNI

Lucas Cranach sokak által jól ismert Luther-portréjára egy plakát kedvéért napszemüveget biggyesztettek. Mi ez? Ízléstelen tréfa? Polgárpukkasztó performansz? Öncélú feltűnősködés?

Luther napszemüvegben?

Talán köztudott, hogy nem mindegy, milyen napszemüveggel próbáljuk óvni a szemünket az erős napfényben. Nem mindegy, hogy mennyi és milyen mértékű napsugárzást szűr ki, és mit enged tovább a pupillánkhöz a sötétített lencse. Akár bele is vakulhatunk, ha megelégszünk valamilyen értéktelen, olcsó darabbal. Manapság pedig igencsak ajánlatos, hogy a megfelelő eszközzel védekezzünk az egyre erősebb, időnként veszedelmes napsugárzással szemben.

Luther napszemüvege az ige volt. A tiszta ige, Krisztussal és az ő keresztyével, amely mindent a maga valóságában látat, és mindazt, ami veszedelmes és káros a hitünkre nézve, kiszűri, és nem engedi eljutni a szívünkig. Ez tette őt olyan sarokponttá az egyház történetének egy bizonyos pontján, akitől ma is érdemes tanulni, akit ma is érdemes követni, aki sohasem válik sem megkerülhetővé, sem divatjamúlttá. Érdemes lenne megtanulnunk tőle, hogy ha bármit is másképpen akarunk látni, mint Krisztus megváltó keresztyénjén át, akkor becsapjuk magunkat, és a gyönyörűen ragyogó, sokszínű szívárvány, az

arcunkba ömlő meleg napfény végül megvakít. Mert nem minden használ, ami kíváncsi és csillogó. Időnként az sem, ami látszólag Istentől szól, vagy az ő nevében hirdeti megnyugvást vagy jókedvet. És hogy tisztán lássunk, ahhoz bizony nem a szemünket kell jól kinyitnunk, nem a minden újra nyitott lelkülettel kell közelítenünk, hanem fel kell vennünk azt a bizonyos szűrőt, a keresztet magasba emelő és mindenek elé helyező lutheri napszemüveget. Lehetséges, hogy a színek tompábbnak tűnnek majd, a ragyogást is visszafogottabbnak érezzük, ám a lényeg élesen kirajzolódik előttünk.

És ez a lényeg, ez maga az élet. Az örök élet, a kereszt Krisztusának ajándékaként.

Tubán József

NE AGGODALMASKODJATOK...!

Lukács István kemeneshőgyészi lelkész ígehirdetése

Szentháromság ünnepe utáni 15. vasárnap délutánjára (1938)

Senki sem szolgálhat két úrnak, mert vagy az egyiket fogja gyűlölni, a másikat pedig szeretni, vagy az egyikhez ragaszkodik majd, a másikat pedig megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak. Ezért mondom nektek: ne aggódjatok életetekért, hogy mit egyetek, vagy mit igyatok, se testetekért, hogy mibe öltözködjétek. Nem több-e az élet a tápláléknál, és a test a ruházatnál? Nézzétek meg az égi madarakat: nem vetnek, nem is aratnak, csűrbe sem gyűjtenek, és a ti mennyei Atyátok táplálja őket. Nem vagytok-e ti értékesebbek azoknál? Aggódásával pedig ki tudná közületek meghosszabbítani életét csak egy perccel is? Mit aggódtok a ruházatért is? Figyeljétek meg a mező liliomait, hogyan növekednek: nem fáradoznak, és nem fonnak, de mondom nektek, hogy Salamon teljes dicsőségében sem öltözködött úgy, mint ezek közül akár csak egy is. Ha pedig a mező fűvét, amely ma van, és holnap a kemencébe vetik, így öltözteti Isten, nem sokkal inkább titeket, kicsinyhitűeket? Ne aggódjatok tehát, és ne kérdezzétek: Mit együnk? – vagy: Mit igyunk? – vagy: Mit öltöszünk magunkra? Ilyesmikért a pogányok törnek magukat; a ti mennyei Atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van minderre. Keressétek először Isten országát és az ő igazságát, és mindezek ráadásként megadtnak majd nektek. Ne aggódjatok tehát a holnapért, mert a holnap majd aggódik magáért: elég minden napnak a maga baja. (Mt 6,24-34)

Az élet egyik legnagyobb kérdését oldja meg Jézus ebben a bibliai szakaszban.

Az élet egyik legnagyobb kérdése kétségtelenül a testi élet fenntartásának, a megélhetésnek, a kenyérnek a kérdése.

Ez a kérdés az, ami az embert a legnagyobb aggodalommal tölti el: Mit együnk? Vagy: Mit igyunk? Vagy: Mivel ruházkodjunk? Jézus ezt jól látja. A kérdést megoldja, hogy az embernek az aggodalmát ezzel a megoldással eloszlassa.

Hogyan nyújtja ezt a megoldást Jézus?

Nem úgy, mint a népszerűség-hajhász biztos fogásaként ma teszik sokan, hogy az éhes, nélkülöző, megélhetés miatt aggódó embereknek nagyobb jólétet ígérnek.

Nem is úgy, hogy a megélhetés, a kenyér kérdését kisebbnek képzeljék, és az emberekkel elhitetik, hogy nem is olyan nagy az, mint sokan gondolják.

Még úgy sem, hogy az embereket ezzel a legnagyobb kérdéssel való nemtörődömségre akarja bírni, és gondtalan semmittevésbe ringatni.

Nem! Megoldja úgy, hogy az Istenre mutat, és az embereknek azt mondja: felettetek és mögöttetek a világteremtő és gondviselő Isten van, és ez az Isten nektek Atyátok. Őreá nézzetek, és Őbenne bízzatok! A mennyei Édesatyá áll mögöttetek! Jézus tehát a megélhetésnek a gondját a hit által az Isten kezébe helyezi és helyezteteti.

A kérdést tehát úgy oldja meg, hogy odaállít Isten elé, és rávilágít arra, hogy kik vagyunk mi az Isten szemében.

Úgy oldja meg, hogy rámutat Isten gondviselésének csodálatos megnyilatkozásaira.

Úgy oldja meg, hogy kijózanít abból a pogányos felfogásból, mintha magunkon múlna életünk fenntartásának nagy ügye.

Úgy oldja meg, hogy éppen mert kijózanít, egyúttal felesleges, önmegszórástól óv meg.

Úgy oldja meg, hogy megszünteti a kishitűségünket, bizalmatlanságunkat Isten iránt, és nagy, teljes hitre nevel.

Úgy oldja meg, hogy első feladatunk végzésére serkent: Isten országának keresésére.

Aki ezt nem teszi, az az életet állandó aggodások közt éli, bármilyen aggodásmentes lehetne egyébként az élete.

Aki ezt megteszi, az aggodás nélkül éli az életét, bármilyen aggodásteljes lehetne egyébként az élete!

Te tedd meg!

OKTÓBER

„Az Úr pedig a Lélek, és ahol az Úr Lelke, ott a szabadság.” (2Kor 3,17)

Hogyan lehet megszökni egy szigorúan őrzött börtönből? A témával foglalkozó könyvek, filmek szerint a fizikai erőn, kitartáson túl, egy szövetséges ör és egy jól időzített, közösen kirobbantott lázadás is hozzájárulhat a sikerhez. Ahhoz, hogy minden a legjobban alakuljon, alaposan fel kell készülni a „nagy napra”. Igen ám, de hogyan lehet ezt megtenni, ha a nap minden egyes percében lankadatlan figyelemmel kísérik az ember lépteit? A legbiztosabb az, ha már eleve kész tervvel érkezik a börtönbe... Michael, *A szökés* című sorozat főszereplője önként vonult be a fegyházba, hogy halálra ítelt bátyját kiszabadíthassa. Alaposan felkészült. Magával vitte a börtön alaprajzát, méghozzá különös módon: egy hatalmas, szimbólumokban gazdag kép formájában, melyet a hátára tetováltatott. Ami a külső szemlélő számára ördögöknek, angyaloknak, nonfiguratív mintáknak tűnt, az Michael számára a szabaduláshoz szükséges, kulcsfontosságú információkat jelentette.

Jézus is kívülről érkezett hozzánk, börtönben levő lelkekhez. Azért jött, hogy megszabadíthasson a bűneink miatt ránk szabott legszigorúbb büntetéstől. A szabadítás tervét nem földi szolgálata során dolgozta ki, hanem felkészülten érkezett. Bár szavakkal és csodás tettekkel mindvégig bizonytságot tett arról az Istenről, akinek országában szabadok lehetünk, tudta, hogy ez nem lesz elég... Tisztában volt vele, hogy megmenekülésünknek drasztikus ára lesz: egyedül akkor sikerülhet, ha Ő maga nem menekül el a rá váró szenvedésektől.

Akit az Úr Lelke vezérel, az már a fogságban is szabadnak érzi magát. Ezért tűnhet számunkra olyan nyugodtnak Jézus, aki megkötözött kezekkel áll Pilátus előtt. Nem zavarják az elutasító tekintetek, nem fél az öt sújtó következményektől sem. Miért? Mert a leggonoszabb szándékú ember sem tarthatja fogságban Isten felkentjét, aki azért jött, hogy szabadulást hirdessen a foglyoknak, és végül ő maga is megszabadulhasson a halál köteleiből.

„Ahol Isten Lelke, ott a szabadság.” Jézus nekünk is elküldte a megígért Szentlelket. Ahol Ő kezd működni, ott a szíveket körülfontó láncok lehullanak. Hogyan élhetjük ezt át? A szabaduláshoz nincs szükségünk kiváló fizikai erőnlétre, sem szövetségesekre, de még tervre sem. Mindössze arra, hogy észrevegyük és higgyünk abban, akinek nem volt szüksége emlékeztető jelekre a szabadításhoz. Miért? Mert Ő maga a szabadulás kulcsa. Mindannyiunk számára. Tegnap, ma és mindörökké. Ámen.

Koch Szilvia

NOVEMBER

Ezért egészen bizonyosnak tartjuk a próféta beszédét, amelyre jól tesztetik, ha figyeltek, mint sötét helyen világító lámpásra, amíg felvirrad a nap, és felkel a hajnalszín szívetekben. (2Pt 1,19)

Ezért egészen bizonyosnak tartjuk... Mi lehet ma biztos? Szól a sablonos szöveg, miszerint csak a halál biztos. Ennek a közhelynek a tartalmát viszont nem csak Jézus érvénytelenítette kétezer évvel ezelőtt, hanem minduntalan törekszik rá szinte minden ember a földön. Akinek csak pénze van, az mindenét arra költi, hogy az orvostudomány legújabb vívmányaival tehessen egy-egy lépést az örökké tartó élet, de nem az Örök Élet felé. Az orvosok gyakran tehetnek olyan ígéreteket, amelyeket nem igazán tudnak betartani, hamis reményt ültetve az emberek szívébe, amit ha nem tudnak valóra váltani, akkor csak Isten marad ott, akit hibáztatnak az emberek. Pedig éppen Nála lenne csak valódi remény, csak az Ő ígéretei nem levegőbe mondott üres szavak. Isten szava a teremtet, életet adó erő. Mégis hajlamosak vagyunk minden hangot hamarabb meghallani, mint az Ő szelid hangját. ...*amelyre jól tesztetik, ha figyeltek...* Szelid, szeretetteljes tanács. Nem utasít és nem parancsolgat. Nem kioktatni akar bennünket, hanem tanácsot adni. Isten Igéjével az utat akarja megmutatni és megvilágítani. Mint ahogyan a hajnalszín is utat mutatott a bizonytalan tengeren utazó hajósoknak. Bár a tenger hullámozott, a hajósok alatt a mélység tántogott, és éjszaka a teljes sötétség vehette őket körbe, de a hajnalszín rendíthetetlenül mutatta fényével a helyes utat. Érdekes, hogy egy olyan kietlen helyen, mint a tengeren, vagy akárhol máshol a szabadban, nem létezik teljes sötétség. Valami kis fényfoslány utat tör magának a sötétségben. Lehet, hogy csak a csillagok pislákolnak, lehet, hogy a hold fénye annyira visszatükrözi a nap ragyogását, hogy annak hiánya nem is tűnik zavarónak. Viszont lehet, hogy a nappali fény hiánya megfélemlít bennünket, mert ahhoz semmi sem fogható. De nem szabad elfelejtenünk, hogy a reggel mindig újra eljön. A pirkadat pedig lehet, hogy közelebb van, mint gondolnánk. Addig viszont lehet, hogy éppen arra van szüksége a világnak, hogy a mi szívünkben felkelő hajnalszín fénye hirdesse mindenkinek, aki csak lát minket: Krisztushoz tartozunk....

Juhász Dénes

DECEMBER

Lelkem várja az Urat, jobban, mint az örök a reggelt, mint az örök a reggelt. (Zsolt 130, 6))

A lépcsők felfelé és lefelé is vezetnek. Lefelé, akár föld alá. Egy pincébe, az alagsorba, egy mélygarázsba. A nagyobb épületekben ezt a szintet már -1-gyel jelölik, annak természetes részeként. Biztonságosan megépített helyiségek ezek. Háború, természeti katasztrófa idején óvóhelyként is működnek. Lemegyünk, amikor pedig úgy tetszik, felmegyünk a felszínre, emiatt nincs itt veszélyérzetünk. Egy pince csak pár méterrel van lejjebb a föld felszínétől, de mi a helyzet egy bányával? Milyen elképzelhetetlenül mélyre kell menniük azoknak, akik ott dolgoznak, nap mint nap!

Ki hallja meg, ha valaki több ezer méterről kiált? Elfogy a levegő, elfogy a remény. Mikor adja fel az ember? Mikor nem lát már esélyt az életben maradásra? Kiált-e akkor az ember, ha a lelke kerül csapdába? Ekkor kihez fordulhatunk? A mélységben van a legnagyobb szükségünk arra, hogy kiáltsunk. Amikor „lélekfeladva” a véget sejtjük, az Isten jön, és meghallgat. Mert szükségünkben, elmerültségünkben tenyerébe vesz minket. De vajon minden mélységünket látni tudjuk? Isten kegyelmét, hűségét, megbocsátó szeretetét megtapasztalni akkor tudjuk igazán, ha felismerjük azt is, hogy lelkünk a bűntől milyen mélyre tud kerülni. Amikor érzéseink azt sugallják, hogy még az Úrtól is távol, az elhagyatottság, elszakadás mélységében vagyunk Mindannyian átélünk már lélekgyilkos munkanapokat, amikor vánszorognak az áldás nélkülinek érzett percek. Éjjel ez még nehezebb. Tóth Árpád írja versében: „*Ó hosszú éjek, setét ruhájú, ólom csuhájú, vánszorogó percek.*” Az éjjeli ör mérhetetlenül várja a reggelt, hogy szolgálata leteljen végre.

Az emberi lélek azonban, ahogyan írja a zsoltáros, jobban, erősebben várja az Urat, mint ahogyan az örök várják a napfelkeltét. Erős reménység él a szívében, hogy a segíteni tudó és akaró Isten valóban eljön. A szeretet Istene Jézus Krisztusban jött hozzánk a legközelebb. Az embert megváltani, bűneit megbocsátani, kétségeit eloszlatni, sebeit begyógyítani jött közénk. Közénk, hozzánk, mellénk. A mélységben is. Megszenvedte a büntetések büntetését, megjárta értünk a mélységet, velünk hordozza fájdalmainkat. Ha hatalmas súlyt is kell cipelnünk, ha úgy érezzük is, hogy már nincs mélyebb, ahova kerülhetnénk. Imádságaink legmélyéről szóljanak e szavak: „*Lelkem várja az Urat, jobban, mint az örök a reggelt, mint az örök a reggelt.*” Ámen.

Pfeifer-Dömök Krisztina

Kegyelmi idő

Ordass Lajos 1956-ban

1956 februárjában lezajlott a Szovjetunió Kommunista Pártjának híres-hírhedt XX. kongresszusa, amelyen Hruscsov első titkár elítélte a sztalin rendszert másoló szocialista blokk országaiban a helyi vezetők körül kialakult személyi kultuszt, továbbá felszólította a csatlós államokat az elmúlt évek törvénysértéseinek fölülvizsgálatára. Így Magyarországon is megindult egy rehabilitációs hullám, amelynek köszönhetően Ordass Lajos püspök ügye ismét az egyházi közélet homlokterébe került.

Ordass püspököt 1948-ban valutaüzérkedés vádjával koncepciós perben fegyházbüntetésre ítélték. 1950-ben szabadult, előtte azonban állami nyomásra az evangélikus egyház – szintén törvénytelenül – megfosztotta öt püspöki székétől. 1956-ig teljes félreállítottságban és nélkülözésben kellett élnie.

1956 nyarán Magyarországon tartotta meg az Egyházak Világtanácsának vezetősége a soron következő konferenciáját. A világszervezetnek az országba érkező külföldi vezetői vetették föl az állam képviselői előtt Ordass rehabilitációjának kérdését, amelyet a magyar állam föl is karolt. Így történhetett, hogy Ordass Lajost 1956. október elején mind az állam, mind az egyház teljes erkölcsi rehabilitációban részesítette.

Október 23-án kitört a forradalom. Az egyház addigi vezetői, a Rákosi-rendszert szolgáló Dezséry László és Vető Lajos püspökök – tartva a szabadságharc dühétől – lemondtak egyházi tisztségeikről. Így kerülhetett sor arra, hogy 1956. október 31-én Ordass Lajos visszatérjen a püspöki székbe, a déli egyházkerület és az evangélikus egyház élére.

Ordass ismét igencsak nehéz körülmények között vette kézbe egyháza kormányzását. Amikor 1945-ben, a vi-

lágháború után megválasztották püspöknek, egy romokban lévő országban s egyre ellen-ségesebb politikai légkörben került felelős pozícióba. Most, 1956-ban pedig a szabadságharc közepette kellett egy romokban lévő, az elmúlt Rákosi-korban erkölcsileg is leépült és kiszígerelt egyház újjáépítését megkezdenie.

Első fontosabb hivatalos teendője az volt, hogy – a Szabad Kossuth Rádió kérésének is eleget téve – hírt adjon mind a hazai evangélikusság, mind pedig a külföld számára az egyházban (is) beállt változásokról, így november 2-án rádiószózatban méltatta a magyar ifjúság érdemeit, valamint a megbékélés érdekében az újjáépítés fontosságára hívta föl a figyelmet.

Az egyház újjászervezésének halaszthatatlan munkáját Ordass szintén igyekezett a lehető leghamarabb megkezdeni. November 3-ára a püspök gyűlést hívott össze a Puskin

utcába, a déli egyházkerület püspöki hivatalába. Jóllehet a gyűlés nem tekinthető formálisnak, hiszen nem az egyház hivatalos szerve ülésezett (erre nem is volt mód, hiszen a szabadságharc miatt mind a közlekedés, mind pedig az információáramlás igencsak nehézkes volt), mégis rendkívüli jelentőséggel bírt, hiszen az itt meghozott döntések határozták meg Ordass második püspökségének alapvető irányelveit és programját. A gyűlés résztvevőinek meghívásakor fontos szempontot jelentett – amellet, hogy ki az, aki könnyen elérhető –, hogy olyanok legyenek jelen, akik az egyházban a törvényesség helyreállítását kívánták. Döntést hoztak arról, hogy az elmúlt időszak még hivatalban lévő egyházi vezetőit, legfőképpen Mihályfi Ernő egyetemes és Darvas József déli kerületi felügyelőt (akiket ateista nézeteik ellenére állítottak az egyház élére) lemondásra szólítják föl. Lemondásra szólították föl az egyházmegyéek espereseit is, hogy olyan vezetők kerülhessenek a megyék élére, akik valóban élvezik a lelkészek bizalmát. Intézkedtek továbbá az egyházi sajtó és az iskolai hitoktatás újjászervezéséről és újraindításáról, valamint megszervezték a külföldi segélyek szétosztását is.

Másnap, november 4-én megindult a szabadságharc vérbe fojtása. Az evangélikus egyház azonban abba a különleges helyzetbe került, hogy a visszarendeződő diktatúra elfogadta és meghagyta Ordasst a püspöki székben. Minthogy őt még a forradalom kitörése előtt rehabilitálták, az elvtársak azt remélték, hogy a püspök hajlandó lesz majd érdekeiket kiszolgálni. Tévedésük eredménye az a több mint másfél évig, 1958 júniusáig, Ordass végleges félreállításáig tartó kegyelmi idő, amely alatt a püspöknek lehetősége nyílt egyházát krisztusi alapokon újjászervezni.

Isó Gergely

Segítségnyújtás – keresztény felelősséggel

Sok keresztény embert foglalkoztat a bevándorlók kapcsán a kérdés: mit jelent a segítségnyújtás? Valóban oda kell adnunk a bajbajutottaknak mindent, ami a miénk? Oda kell adnunk hazánkat, biztonságunkat, lányainkat, társadalmunkat, azt a rendet, amely meghatározza mindennapjainkat? Oda kell adnunk hitünket, jelképeinket, keresztény szokásainkat? Valóban ezt jelenti: kereszténynek lenni? Az Európa színpadán megszólaló liberális, ultraliberális politikusok mindenesetre ezt várják el tőlünk, keresztényektől.

Ezért nekünk Isten ígééhez kell fordulnunk kérdéseinkkel, hiszen Isten ígéje magatartásunk forrása. Őt kérdezzük, ha bizonytalanok vagyunk, rá hallgatunk cselekvésünkben, amikor megértettük mondanivalóját. S most azt a kérdést tesszük fel neki: mit jelent segítséget nyújtani keresztény módon?

Isten ígéje ilyen válaszokat ad:

A jótékonyagságról és az adakozásról pedig el ne feledkezzetek, mert ilyen áldozatokban gyönyörködik az Isten. (Zsid 13,16)

De tanulják meg a mieink is, hogy jó cselekedetekkel járjanak elől ott, ahol sürgős segítségre van szükség, nehogy gyümölcstelenek legyenek. (Tít 3,14)

A tanítványok pedig valamennyien elhatározták, hogy aszerint, amint ki-

nek-kinek módjában áll, valami segítséget küldenek a Júdeában lakó testvéreknek. (ApCsel 11,29)

Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében, ne kedvetlenül vagy kényszerűségből, mert „a jókedvű adakozót szereti az Isten”. (2Kor 9,7)

Ezek az ígék mind arra mutatnak rá, hogy a segítségnyújtás hozzátartozik a keresztény élet mindennapjaihoz. Isten az örömét leli minden segítségnyújtásban, amelyet megteszünk. Aki viszont nem gyakorolja, az gyümölcstelen kereszténnyé válik, vagyis olyaná, akiről Krisztus maga mondja, hogy a mennyek országába nem megy be, mert nem tesz semmit, csak a szája mondja: Uram, Uram. (Mt 7,21)

Ugyanakkor az is nyilvánvaló ezekből az ígéből, hogy a segítségnyújtás sokféle lehet. Lehet adakozás, vagyis pénzzel való segítségnyújtás. Lehet jótékonykodás, vagyis étellel, ital-

lal, ruhával, szállással, bármi más-sal való segítségnyújtás. Lehet elsősegélynyújtás, vagyis a közvetlen életveszély elhárítása, a beteg ápolásának vállalása és ezekhez hasonló.

Az ígéből az is kiderül, hogy a segítségnyújtás mértéke különböző. Attól függ, hogy mennyit tudunk szívből adni. Nem lehet kényszerrel adakozásra kötelezni. Nem lehet külső törvénnyel meghatározni a segítségnyújtást vagy annak mértékét. Ez belső elkötelezettségből, hitből indul, a hitünk megnyilvánulása.

Van ugyanakkor külső meghatározója is a segítségnyújtásnak: az, hogy kinek-kinek milyen lehetősége van rá. Nagyon különböző élethelyzetben vagyunk mi, keresztények a hétköznapi élet-

ben. Más az anyagi helyzetünk, más a munkánk, különböző településeken lakunk, különböző felelősséget hordozunk másokért, különböző munkaterületeken érezzük magunkat otthonosan, különböző tisztségeket töltünk be. És ez a segítségnyújtás változatos lehetőségeire mutat rá. Nem egyformán mindenkinek ugyanazt kell segítenie. Kinek-kinek azt, amire lehetősége van.

A keresztény ember azonban más irányú felelősséget is hordoz. Aki

kisgyermekeket nevel, annak gondoskodnia kell gyermekei biztonságos növekedéséről testi, szellemi és lelki, hitbeli területen egyaránt. Hiszen Isten ígéje ezt is tanítja: **Ti apák pedig ne ingereljétek gyermekeiteket, hanem neveljétek az Úr tanítása szerint fegyelemmel és intéssel. (Ef 6,4)**

Ez pedig azt jelenti, hogy ha szükséges, akkor meg is kell védeni a gyermekeket. Megvédeni a bántásoktól, megvédeni attól, hogy nyelvüket, kultúrájukat, hazájukat elveszít-sék.

Felelősséggel tartozunk hazánkért is, amelyben felnevelődtünk. Itt tanultunk meg beszélni azon a nyelven, amin édesanyánk. Ezen a nyelven hal-lottunk először Istenről és Jézus Krisztusról. Ennek a hazának ismerjük verseit, népdalait, művészeit és tudósait, történelmi alakjait, ennek a hazának köszönhetjük személyiségünket, világlátásunkat, a helyet, ahol ott-hon érezzük magunkat. Az Isten akarta, hogy legyenek népek, így én is Isten akaratából születtem ebbe a népbe, ebbe a hazába. Ha Isten Jeremiás prófétának egykor azt parancsolta, hogy a fogságban élve **Fáradozzatok annak a városnak békességén ... (Jer 29,7)**, akkor annál inkább szól nekünk Isten parancsa saját népünkre, saját hazánkra vonatkozóan. Ki-ki a maga helyén, a maga lehetőségei szerint építse, gazdagítsa, védje hazáját, népét, örökítse át a haza szeretetét a jövő nemzedékeinek.

A keresztény ember népe vezetőitől el is várhatja, hogy a vezetők úgy gon-

doskodjanak a népről, úgy vigyázzák békességét, szabadságát és biztonságát, ahogyan egy apa gondoskodik háza népéről. Hiszen – mondja Luther – „a szülői hatalomból ered és terebélyesedik ki minden más hatalom is”.

Mit jelent tehát segítséget nyújtani keresztény módon? Javára lenni a másik embernek, a bajbajutottnak hitből fakadó jókedvvel, lehetőségeink szerint megválasztott módon úgy, hogy keresztény felelősségünk családunk, népünk, egyházunk iránt ne csorbuljon.

Most azonban hangsúlyt kell még ten-nünk arra a kifejezésre: hitből fakadó. Mert a keresztény segítségnyújtás nem szakadhat el a hittől, hanem mindig tanúskodik a hitről. Hogy szóval vagy csupán mozdulatokkal, az az adott jó-

tékonykodásnál dől el, de egy biztos: nem szakadhat el a hittől. Ha elszakad-na, nem tekinthetnénk keresztény segít-ségnyújtásnak. S ez azt is jelenti, hogy segítségnyújtásunk nem adhat fel a hitből semmit. Hitünknek pedig szük-

sége van a jelképekre, az Isten ígéjének megfelelő szokásokra, szüksége van a hit gyakorlására, az ige hallgatására, a szentség vételére. Senkinek a kedvéért ebből nem engedhetünk. Keresztény életünk, üdvösségünk függ ettől.

Segítséget nyújtani keresztény em-berként ilyen sokrétű cselekedet. Ad-jon az Isten minden kereszténynek erős hitet, hogy általa erősödjön egyházunk, és növekedjen a szívbeli jövő, Istennek tetsző segítségnyújtás!

Isó Dorottya

Igaz dolog-e az Isten szemében, hogy inkább rátok hallgassunk, mint Istenre: ítéljétek meg magatok; mert nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk. ApCsel 4,19-20

Azt még el tudnánk szenvedni, hogy ha a szükség úgy kívánja, mulandó javainkat, tisztességünket, életünket és mindenünket, amink még van, elrabolják tőlünk, de hogy a kedves, vigasztaló evangéliumot, a hitet és Krisztust magát el-rabolni hagyjuk, az már túl sok, ezt nem tudjuk elviselni, nem is kötelességünk eltűnő, nem is akarjuk. És az én szívemnek kedves és jó, hogy ebben a dologban engem mindig keménynyakúnak, csökönyösnek és dacosnak mondanak. Mert én itt nyilvánosan megvallom, hogy ez ügyben merev, dacos és önfejű vagyok, ezt a csökönyösségemet és keményfejségemet, ha Isten is úgy akarja, meg is fogom tartani, és nem hátrálok egy tapodtat sem, bármi is történjék. A szeretet, amely min-dent eltűr, mindent hisz és mindent remél, az engedelkeny, és legyen is az; ám a hit ne legyen, az nem tehet semmiféle engedményt.

Dr. Luther Márton

(Forrás: Luther Márton Mélysége és magassága – Áhítatok az év minden napjára – Koinónia, Kolozsvár, 2010.)

Bemutatjuk kerületünk legifjabb lelkészeit

Egyházkerületünkben a 2016. év nyarán négy ifjú lelkész állt szolgálatba, amiért nagyon hálásak vagyunk.

Juhász Dénest július 1-jén Tatabányán, Pfeifer-Dömök Krisztinát július 2-án Hántán, Németh Mihályt július 23-án Répcelakon, Koch Szilviát pedig szintén július 23-án Sopronban avatta lelkésszé Szemerei János püspök.

Kísérjük imádsággal a szolgálatba indulókat, hogy Isten áldása legyen életükön és munkájukon!

Ordinációjukat követően Juhász Dénes Somlószlósön, Pfeifer-Dömök Krisztina Iharosberényben, Németh Mihály Ecsenyben, Koch Szilvia pedig Nagykanizsán kezdi meg beosztott lelkészi szolgálatát.

A bizalom napja Ifjúsági Taizé-találkozó lesz Pannonhalmán

2016. szeptember 24-én (délelőtt 10 és este 20 óra között) a Pannonhalmi Bencés Főapátság ad otthont egy taizéi ifjúsági találkozóknak. Az eseményre elsősorban 17-35 év közötti fiatalokat várnak.

A Szent Márton-év alkalmából megrendezett programon a résztvevők megismerkedhetnek a taizéi lelkiséggel. Az imaórákon mindenki megtapasztalhatja az énekek összekovácsoló hatását, az imádság erejét és az Isten jelenlét-

tében megízlelhető csend fontosságát. Ezen kívül bibliai bevezetőkön lehet részt venni, kiscsoportos beszélgetések lesznek fiatalokat érintő, nekik szóló témákról, valamint műhelyfoglalkozások színesítik a napot.

A találkozóra jelentkezni szeptember 10-ig a nyugati.kerulet@lutheran.hu email-címen, vagy a szenrtmartonev.hu/taize honlapon lehet.

Vladika Zsófia

Összeállította: Adámi Mária; maria.adami@lutheran.hu

Sóvá kell válnunk a világban

A 2016. július 7. és 10. között, a budapesti Tüskecsarnokban tartott „Föld Sója” Közép-Európai Keresztény Találkozózon mintegy háromezren gyűltek össze Magyarországról, valamint a környező országok protestáns egyházaiból. Együtt kerestük a választ arra a kérdésre: hogyan válhat sóvá a kereszténység abban a világban, amely lassan ízt veszti, lassan sótlanná válik?

Azt gondolom, hogy a sóvá válás, a hitelesen megélt keresztény élet kulcsa az, hogy tisztán és hígíttatlanul adjuk tovább azt az üzenetet, amelyet Istentől kaptunk.

Jézus, amikor a tanítványokat kiküldte és a jó hír továbbadását rájuk bízta, tulajdonképpen nem a tökéletes embereket küldte ki. Tehát nem a tökéletes emberekre vár – véleményem szerint – a világ, hanem arra a jó hírre, amely éppen Jézusban jött el. Ilyen értelemben az a csoda, amely Jézus személyében testet öltött, nem más, mint a testet öltött szeretet. Ha azt mondjuk, hogy az Isten és az Ő testet öltött Fia a szeretet maga, akkor olyan kincsről beszélünk, amire nagyon nagy szüksége van a világnak. Nemcsak a hívő embereknek, hanem a nem hívőknek is.

Nyilván az a nagy kérdés, hogy hogyan lehet a szeretet Istenének, a szeretet Urának a képviselőiként úgy megjeleníteniünk a krisztusi szeretetet, ahogyan arra a Mester tanácsot, parancsot és útmutatást adott.

Erről konzultáltunk, erről beszélgettünk, és ezt éltük meg a közelebről és a kicsit távolabbról érkező résztvevőkkel, a Magyarország közvetlen szomszédságában, Közép-Kel-Európában élő keresztény testvérekkel. Összegyűltünk, hogy megosszuk egymással hitünket, és megerősödvé szórodhassunk szét újra a világban.

Szemerei János püspök

Egyházmegyei missziós nap Komáromban

Istennek és embernek kedves ünnepet tartottak pünkösöd hétfőn Komáromban, a helyi evangélikus gyülekezet szervezésében. Miért gondolom így? Azért, mert az esős, barátságatlan időjárás erre a napra megfordult, szép napsütés, kellemes meleg fogadta az egyházmegyei missziós napra érkezőket. A májusi eső aranyat ér, de verőfényben az emberi lélek jobban kinyílik Isten ígéjére és az egymással való beszélgetésre. Meg azért is, mert a missziós nap programja olyan sokszínű és gazdag volt, hogy mindenki megtalálhatta benne a neki tetszőt, s nem bánta meg, hogy eljött Komáromba. Közös énekléssel kezdődött az együttlét a széni Petőfi Sándor Művelődési Ház nagytermében. A reggeli áhítatot mintegy kétszáz ember hallgatta. Veres József komáromi lelkész vezérgondolatul Hóseás próféta ígését választotta: „Szántatok magatoknak új szántást; mert ideje keresnetek az Urat, míg nem eljő, hogy igazság esőjét adjon néktek” (Hós 10,12). Az egyházmegyei missziós lelkész, Ribárszki Ákos köszöntője után dr. Molnár Attila, Komárom polgármestere köszöntötte a megjelenteket, aki nemcsak szavakkal, hanem a szervezésben és anyagiakban is jelentős támogatást adott a komáromi evangélikusoknak.

Az előadások sorát dr. Ferenczy Zsuzsa családterapeuta nyitotta meg, majd Korzenszky Richárd tihanyi perjelt hallgatták az érdeklődők. A délelőtti folyamán bemutatkozott a komáromi gyülekezet énekkara is, sokszínű műsorukat nagy tapssal jutalmazta a közönség.

Párhuzamosan egyéb programokra is lehetőség nyílt: Kerekes Barnabás, a budapesti Baár-Madas Református Gimnázium tanára „Ami szívemen, az a számon?” címmel beszélt anyanyelvünkről, emberi kapcsolatainkról. Az érdeklődő gyerekeknek Gulyásné Czanek Dóra

tanított gitáros énekeket; Veres Izabella kézműves foglalkozást kínált; Schulmann Enikő arcfestéssel örvendeztette meg az arra vállalkozókat. Akik nem éltek ezekkel a lehetőségekkel, kedvükre szaladgálhattak a művelődési ház nagy, füves udvarán.

Az ebédre az udvaron felállított hatalmas sátorban került sor: finom gulyás, üdítő, kávé, sütemények frissítették a résztvevőket. A komáromi gyülekezet tagjainak segítségével zökkenőmentesen tudták kiszolgálni a vendégeket. A helyiek majd ötvenen dolgoztak a missziós nap sikeréért (ez a kis gyülekezetnek bőven a fele), és hallgatták meg maguk is az előadásokat.

Ebéd után Vadkerti Imre és Fehér Nóra hangversenyével folytatódott a program, akik nemcsak rajongóiknak szereztek örömet szép énekükkel. Az ezt követő rövid szünetben a házigazdák megépítették a rögtönzött oltárt, és istentisztelettel zárult a nap eddigi része. Az igehirdetés szolgálatát Bencze András püspökhelyettes végezte, valamint három lelkész osztott úrvacsorát az azzal élni kívánóknak.

Ám a nap rendezvényei még nem értek véget. Este színházi program várta az érdeklődőket. A Dráfi Mátyás vezette észak-komáromi Teátrum színházi társulás adta elő a Görgey című darabot. Az előadást megtisztelte az író, Görgey Gábor is. Dráfi Mátyás nemcsak rendezője, hanem címszereplője is volt az előadásnak, amely fantasztikus élményt adott a közönségnek. A vetítéssel kombinált színházi élményt vastapssal köszönték meg a nézők. Méltó befejezése volt ez az előadás a pünkösdi ünnepnek és a Fejér-Komáromi Evangélikus Egyházmegye Komáromban megtartott missziós napjának.

Miklós Józsefné

Családos hétvége

Június első hétvégéjén családos hétvégre gyűltek össze egyházmegyénk lelkészei Mórón. Péntek délután a rendhagyó LMK után Vancsai József espereshelyettes irányításával elkészült a vacsorára szánt finom marhapörkölt. Vacsora után pincelátogatásra indultunk a móri Varga pincészetbe, ahol hat különböző fajtájú bort kóstolhattak az érdeklődők. Az esti program kötetlen, jó hangulatú beszélgetéssel ért véget. Másnap gyalogtúrúra indultunk a csókakői várhoz, amely felújított állapotában sok új látnivalót tartogatott számunkra. Közös ebédrel ért véget a találkozónk. Jóleső érzés volt megta-pasztalni a testvéri találkozás ezen kötetlen, szeretetteljes módját.

Foci siker a föld sója találkozón

A július 7-10. között Budapesten megrendezett közép-európai találkozón az istentiszteletek és egyéb előadások és kulturális programok mellett lehetőség volt a sportolásra is. Az elmúlt évben a wroclavi sikeres szereplés után a bakonycsérnyeieknek jutott az a megtisztelő feladat, hogy a találkozón ezt a programot levezessék és koordinálják. Szarka István esperes és Osgyán Gábor presbiter vezetésével összeállt az idei csapat. Több hónapos előkészítő munka után július 8-án pénteken került sor a rangadókra. Öt országból neveztek a játékokra: Németország, Csehország, Magyarország és Szlovákia két csapattal. A délután lefolytatott küzdelmes és színvonalas mérkőzések eredményeként Szlovákia A csapata lett az első, a magyar csapat lett a második, harmadik helyezett lett a szlovák B csapat, majd a csehek és a németek zárták a sort.

Összeállította: Szarka Éva lelkész; istvan.szarka@lutheran.hu

Örömteli és áldásos VISZ napközis táborok

Idén is úgy kezdődött, mint tavaly: a Vasárnapi Iskolai Szövetség vezető munkatársai megkeresték az egyházmegye jó néhány gyülekezetét, és felajánlották, hogy július 11-15. között egy héten át biblikus foglalkozásokat tartanak a gyermekek számára.

A szolgálatot egy hét felkészülés előzte meg, amelynek során mintegy harmincöt fiatal a Rábcakapi Evangélikus Ifjúsági Táborban vértette fel magát a foglalkozásokra.

Lébényben is minden reggel játékkal indult a napközi, majd áhítat következett. Utána éneklés volt, majd egy-egy bibliai történetben mélyedhettek el a gyermekek, miközben akár maguk is szereplőivé váltak az elbeszélésnek. Fontos volt a bibliai igék kívülről való megtanulása. Az igék családtagoknak, vagy ismerősöknek való elmondásával pontokat lehetett gyűjteni. Külön öröm volt, hogy a foglalkozást Margaret Ann Bash amerikai misszionárius is

meglátogatta, aki egyébként alapítója ennek a szervezetnek.

Kertészné Iványi Ágnes, a táborozás vezetője elmondta, hogy nagy hangsúlyt fektetnek arra, hogy a gyermekek bátran merjenek beszélni Jézus Krisztusról. Nagyon meg volt elégedve a gyülekezetek tavalyi fogadókészségével és segítségével, ezért szívesen jöttek idén is.

A megyében több helyen is volt napközis foglalkozás, pl. Rábcakapin, Öttevényen, Győrben, Győrújbaráton, Ménfőcsanakon, Bőnyön.

A gyermekek nagy örömmel jöttek a foglalkozásokra. Nehéz volt a búcsú, de reméljük, hogy a szép napok emléke és áldása sokáig megmarad.

Koháry Ferenc

„Én vagyok az első és az utolsó”

Sporteseményekben gazdag idei évünk adta az ötletet, hogy a Rábcakapi Hittantábor mottója ezúttal a címben említett jézusi mondat legyen.

A Labdarúgó Európa Bajnokság után és az olimpia előtt a táborlakók együtt gondolkodhattak olyan igehelyekről, amelyekben átvitt értelemben, vagy egészen konkrétan szerepel egy-egy sportág. Az íjászatot és az úszást ki is lehetett próbálni, hiszen egy alkalommal meglátogatott minket íjf. Széles József Térről, aki megmutatta a fiataloknak, hogyan kell lőni az íjjal, mire kell odafigyelni, hogyan kell pontosan célozni. Egy másik napon pedig a csornai strandon próbálhatta ki mindenki, hogy vajon jobban tud-e úszni, mint a vízen járó, majd elsüllyedő Péter a viharos tengeren.

Az esti elcsendesedések alkalmával megismerkedhettek a táborozók a taizéi imaformával, közben pedig a Jelenések könyvének egy-egy igeszakasza került elő.

Minden nap volt lehetőség kézműveskedésre is. Egyik nap hal alakú medált készítettünk, amit aztán fel lehetett fűzni – és a tábor többi napján büszkén viselte egy-két ember.

A harminchárom fiatal hat csapatban versengett egész héten, úgy, hogy saját nevet, címet alkottak, és indulót is írtak magukról.

A tábor ideje alatt sok új ismeretség és barátság szövődött.

A záró áhítaton mindenki személyes áldást kapott egy könyvjelző kíséretében, így a hazatérés után is mindig lesz, ami emlékeztessen erre az egy hétre.

V. Zs.

Összeállította: Koháry Ferenc; ferenc.kohary@lutheran.hu

Több száz fiatal Isten ígéje körül

Istennek hála, az idei nyáron is több száz fiatal táborozhatott a Somogy-Zalában működő, evangélikus gyülekezetek által szervezett táborokban. Nagykanizsán a Tempi-tábor került megrendezésre, ahol csaknem negyven gyermek hallhatott a bibliai hegyekről és az ahhoz kapcsolódó történetekről. Tabon közel ötven gyermek olyan fontos kérdésekről gondolkodhatott közösen, mint a becsvágy, a hűség, az irigység és a felebaráti szeretet. A kaposvári gyermekek idén is Paton táboroztak, ahol a tékozló fiú történetével foglalkoztak, míg az esenyi gyülekezethez tartozó hittanosok a mernyei iskolában tölthettek el egy hetet Isten ígéje körül. Zalaszentgróton alsó tagozatos iskolások vettek részt olvasótáborban, majd ugyanitt hitoktatók és pedagógusok részére gitártábor is megrendezésre került. Mindezek mellett további sok érdekes program, tábor és családi nap várta még a nyáron az evangélikus fiatalokat Somogy-Zalaszerte. Így vett részt húsz somogyi fiatal az Országos Ifjúsági Táborban Bánkon is, ahol találkozhattak az ország minden részéről érkező evangélikusokkal.

Szeretettel Krisztusra mutatva

Huszonhat évi nagykanizsai és összesen majd negyvenévnnyi lelkészi szolgálat után, az idei évben nyugdíjba vonult Deme Dávid evangélikus lelkész. A nagykanizsai gyülekezet és a környező települések evangélikusai szomorúan, de hálátelt szívvel búcsúztatták lelkészüket, és köszönték meg az elmúlt évtizedeket. A hosszú nagykanizsai szolgálat alatt a gyülekezetnek finn testvérkapcsolata szerveződött, énekkara lett, a gyülekezet több épülete felépült vagy megújult. A nyugdíjba vonuló lelkész számtalan gyülekezeti, egyházmegyei és közegyházi rendezvényen hirdette Isten ígét, tett bizonyosságot a Megváltó Úrról. Szavait mindig a Krisztusra mutató féltő szeretet jellemezte. Lelkészi szolgálatát Nagykanizsán és a környező gyülekezetekben Koch Szilvia beosztott lelkész veszi át, akit Szemerei János püspök küldött a közösségbe.

Kaposvári Kórus és Zenekar Budapesten

2016. július 8-án a Fasori Református Templomban adott nagyszerű koncertet a Kaposvári Evangélikus Kórus Vönöczky Gábor karnagy vezetésével. A kaposvári énekkar a Közép-Európai Keresztény Találkozó programjaként a Nagykürtösi (Szlovákia) Evangélikus Kórossal együtt énekelt. A tematikus ígei és énekes biznyságtétel céljával azt tűzték ki a kórus tagjai, hogy az emberek számára megmutassák, lehet ma is a föld sójának lenni. Többek között Gárdonyi-, Szokolay-, Bach-művek szólaltak meg, s közöttük a Jelenések könyvéből egy-egy igevers, amit Pongrácz Máté lelkész olvasott fel. Szintén ezen a napon a Tüskecsarnok adott otthont a keresztény könnyűzenei koncerteknek. A Korál-sziget zenekar fellépése után a kaposvári evangélikus fiatal felnöttek zenekara, a Lélekvár tett bizonyosságot zenéjével Krisztus mellett. Az együttesben Hricó Iván zongorán, Arató Loránd basszusgitáron, Horváth Balázs cajonon játszott, Szebenyi Ágnes pedig énekhángjával kápráztatta el a hallgatóságot. A találkozó énekes programját végül egy nagyszabású istentisztelet zárta, ahol közel húsz kórus énekelt el közösen Kodály Zoltán: Budavári Te Deum című művét. A produkcióban közreműködött a Lutheránia Énekkar és a Budapest Symphony Orchestra zenekar.

Szabadtéri istentiszteleten emlékeztek lelkészeikre

A jubileumát ünneplő Kaposvári Evangélikus Egyházközség szabadtéri istentisztelettel emlékezett július elején arra a gyülekezettörténeti eseményre, hogy száz évvel ezelőtt érkezett az első evangélikus lelkész Kaposvárra. Az istentiszteletre meghívták azokat a lelkészeket és hatodéveseket, akik az elmúlt években, évtizedekben szolgáltak a közösségben. Az igehirdetés szolgálatát Adámi Mária püspöki asszisztens, korábbi kaposvári hatodéves teológus hallgató végezte. A szabadtéri istentisztelet mellett egy gyülekezettörténeti kiállítás is megnyitotta kapuját, mely különleges dokumentumok, könyvek és képek segítségével jeleníti meg a látogatók számára a kaposvári evangélikusok elmúlt száz évét.

Összeállította: Pongrácz Máté; mate.pongracz@lutheran.hu

Hálaadás és színes forgatag

A mai gyülekezet és hívő ember sohasem hivatkozhat a régiek kegyességére és odaadására, hiszen kinek-kinek

a maga hitével vagy éppen hitetlenségével kell megállnia Isten színe előtt – hangzott el június 12-én a csornai templomban Ez 18,20-32 alapján, a templom felszentelésének 86. évfordulóján. A megmaradás és a végső ítéletben való megállás titka nem az, hogy emberi oldalról volna bármilyen hivatkozási alapunk, akár egy felépített és megőrzött templom, hanem hogy Isten bűnné tette értünk azt, aki nem ismert bűnt, tulajdon Fiát, és benne megbékéltette önmagával a világot. Ő tartja meg ma is egyházát Szentlelke által, ígéjének és szentségeinek ajándékával.

A csornai evangélikus templomot a mainál jóval kisebb közösség az önállósodás reményében emelte széles körű összefogással és komoly áldozatok árán, és 1930. június 9-én szentelte fel azt Kapi Béla püspök. Az évfordulót az istentiszteletet követően hagyományosan gyülekezeti nappal ünnepelték meg a kései utódok, amelyen külön gyermekprogramok, korongozás, arcfestés, íjászat várta a jelenlévő híveket és minden érdeklődőt. A gyülekezet rendezvényét több helyi civil szervezet is segítette.

Luther-rózsa a Rábaközéből

Amikor tavasszal a lutheri reformáció 500. évfordulójának megünneplése keretében egyházunk pályázatot írt ki a lutheránus kereszténység egyik legfontosabb szimbólumának, a Luther-rózsának mai megfogalmazására, Simon Éva farádi virágkötő számára nem volt kérdés, hogy elkészítse a saját Luther-rózsáját. Annál is inkább, mert nem ez az első jelkép, amelyet szárazvirágokból összeállított.

Csorna várossá avatásának 30. évfordulójára a város zászlóját, a Hunyadi János Gimnázium fennállásának 50. jubileumára pedig annak címerét formáltam meg – mondja Simon Éva, aki éveken át presbitere, illetve felügyelője is volt a farádi egyházközségnek. – A Luther-rózsa mint kihívás amúgy is foglalkoztatott, hiszen erős egyházi kötődéssel rendelkezem, így a pályázati felhívás kapóra jött. Az egy méter átmérőjű szárazvirág-kompozícióval minden modernkedés nélkül azt próbáltam megfogalmazni, hogy mit jelent a Luther-rózsa egy mai evangélikus virágkötőnek. Így a munkám egyben hitvallás is. Igyekeztem minden elemében elrejteni valami szimbolikát, így például a közepén a keresztet darabokra vágott faágakból készítettem el. A különböző virágokat úgy válogattam ki, hogy harmonikus képpé álljanak össze.

Simon Éva munkatársával, Jandó Katalinnal együtt hosszú órákon át dolgozott a Luther-rózsán. Munkájukat imádsággal kezdte, és azzal is fejezte be. Bár a pályázaton végül nem ért el helyezést, nem tekinti elvesztetett időnek a ráfordított munkát, az elkészült Luther-rózsát pedig nem akarja magának megtartani.

– Azt szeretném, ha a munkám később valamelyik egyházi épületünket díszítené. Ha valamelyik gyülekezet vagy intézmény igényt tart rá, és el tudja helyezni valamilyen nagyobb falfelületen, örömmel ajánlom fel a Luther-rózsát.

Összeállította: Tubán József; tubanjozsi@freemail.hu

Kirándultak a nádasdiak

Gyülekezetünk lelkesítője autóbuzos kirándulást szervezett szülőföldjére. Gyönyörű, virágos, árnyas városok vártak ránk: Szarvas, Gyula és Békéscsaba.

Az első napot Szarvason töltöttük. A város a Hármas-Körös holtágának partján fekszik. Hajóra szállva gyönyörködhattunk a táj szépségében. Láttuk a jelképes szelmalmot is, amely a történelmi Magyarország közepét jelzi. Miközben a hajó kapitányának érdekes ismertetőjét hallgattuk, a hajó vezetését is kipróbálhattuk. Hajónk a világszerte híres Szarvasi Arborétumban kötött

ki, amely az ország legnagyobb növénygyűjteményének ad helyet. A melegben mi is menedéket találtunk a nagy fák árnyékában. Az arborétum területéhez tartozó Mini Magyarország makett-parkban történelmünk eleve-nedik meg. A Trianon előtti határokon belüli Felvidékre és Erdélybe is elkalauzol bennünket. Magyarország építészeti értékeinek, több mint félszáz várnak, híres

épületnek (például a Mátyás templomnak, a kecskeméti Cifrapalotának) makettje látható itt. A gombnyomásra indítható, alagutakon, hidakon, viaduktokon átkelő vasútmodellek jeles álmásokat érintenek.

Adelutáni melegben a szarvasi Ótemplomban üdültünk fel, az evangélikus gyülekezet történetét hallgatva. A templomot az 1700-as években betelepült szlovákok leszármazottai és a magyar hívek közösen használják. Este finom halvacsa után elfoglaltuk békéscsabai szállásunkat az evangélikus gimnázium kollégiumában.

Második napunkat a lelkesítő szülőhelyén, Gyulaváriban áhítattal kezdtük a református templomban. Itt mi is éreztük az őt hazaváró szeretetet. Gyulán az Almásy-kastélyban interaktív módon ismerkedhettünk meg a főúri életforma mellett a cselédség életével is. A látnivalókban gazdag Gyulát városnéző kisvonattal tekintettük meg. Költők és zeneszerzők szobrai, százéves cukrászda, Erkel Ferenc emlékház, gyulai vár... A délutánt a botanikai látványosságokkal bíró ősparkban kialakított Várfürdőben tölthettük.

Vasárnap a békéscsabai Nagytemplomban vettünk részt istentiszteleten, amely Közép-Európa legnagyobb befogadóképességű evangélikus temploma. Tornya 76 méter magas, és 3500 ülőhelyet találunk benne. A méretéhez méltó hatalmas orgonája. A templom hangversenyeknek is helyet ad. Békéscsaba a Békés megyei szlovákság központja. Az istentiszteleteket itt szlovák és magyar nyelven is ünneplik.

Hazafelé így összegeztünk: a nagy meleg kellemetlenségeiért a sok szép látnivaló, a közös együttlét kárpótolt bennünket. **Laposa Miklósné**

Reményik Suliszínház a Szélrózsán

- Szerinted létezik?
- Kicsoda?
- Hát Isten.
- Nem tudom.

Kérdések, bizonytalanságok, családok, delete. A Reményik Suliszínház Delete című előadásában olyan lényeges dolgok jelennek meg, melyek szinte minden kamasz életében jelen vannak. Ki ne érezte volna serdülőkorban azt, hogy bizonyos eseményeket, dolgokat, helyzeteket egyszerűen csak kitörölne az életéből? Az országos aranyminősítést nyert előadás szereplői is így vannak ezzel.

A történetben egy tragikus sorsú fiú életét követhetik nyomon a nézők, miközben olyan problémák kerülnek elő, mint a családi viszonyok, barátság, kötelezettségek terhe, elszakadás, hit.

Idén a 11. Szélrózsá Találkozó résztvevői is megtekinthették a darabot. A koncertek és az esős idő zarájából a Kultúra Terembe visszahúzódo nézők megtöltötték a „nézőteret”. Szinte mozdulni sem lehetett a sok érdeklődőtől; voltak is olyanok, akik már nem fértek be az előadásra. A darab végül nagy sikert aratott. A vicces jelenetek alatti visszafojtott nevetés, a komoly részeken pedig a komor csend bizonyította, hogy a szereplők mennyire magukkal ragadták a nézőket. Végül

vastaps volt az iskolás színészek jutalma a Szélrózsán is. **Menczinger Tamás**
Összeállította: Körösi Krisztina;
krisztina.korosi@lutheran.hu

A növekedés ajándéka

A malomsoki és rábaszentandrászi gyülekezetek a tanév végén újra közös táborba hívták a hozzájuk tartozó falvak ifjúságát. Nem kis feladat elé állította a lelkeseket és segítőiket, hogy míg két évvel ezelőtt negyven, tavaly pedig közel nyolcvan, addig idén már több mint százhusz fiatal jelentkezett. Mindehhez még csak különösebb reklám sem kellett, hisz a gyermekek egymást hívogetták. A tábornak ezúttal is a marcaltői evangélikus iskola adott otthont, amelynek teljes tantestülete segített a sikeres lebonyolításban. A „Hívásunk van!” téma köré épült a lelki alkalmak tematikája. A Szentírás néhány kiemelkedő személyén keresztül arról tanúskodtunk a gyermekeknek, hogy Isten megszólít, új életre hív, sőt feladatot bíz ránk. Csak akkor kíséri áldás életünket, ha szavára figyelünk, és akarata szerint élünk. Az áhítatok és lelki alkalmak mellett kirándulás, élményfürdőzés,

sport és kézművesség gazdagította a programot. Figyelve a visszajelzéseket nem lehetetlen, hogy jövőre már külön kell alsós és felsős tábort szervezni. Hála érte a mi Urunknak!

A reformáció ajándékai

A reformáció 500. évfordulójára való felkészülés jegyében már ebben az évben is számos programot szerveztek. A rohamléptekkel közeledő fél évezredes jubileum mellett több más évforduló is indokoltá tette azt a közös emlékezést és hálaadást, amely 2016. május 21-én a Veszprémi Evangélikus Egyházmegye szervezésében valósult meg. A huszonhat anyagyülekezetből, valamint a házigazda pápai egyházközségből jelen lévő mintegy négyszáz résztvevő az egész napot átszövő színes és változatos műsorokon és előadásokon erősödhetett meg hitében, amelyek Isten igéjének páratlan csodájáról, az egyház múltjáról, jelenéről és jövőjéről, nem eléggé megbecsült énekkincseinkről és a keresztyén életéről tanúskodtak.

Az ünnepi megemlékezés nyitó istentiszteletén Szemerei János püspök hirdette Isten igéjét. Megemlékezett a protestánsok üldöztetéséről, egyúttal mély Krisztushitükben gyökerező kitarításukról is. Példájuk minket is bátorít, hogy a szenvedések közepette is megtapasztalhatjuk Isten gondviselésének csodáját.

Polgárdi Sándor esperes köszöntőjében utalt az ünneplés időszerűségére. Hangsúlyozta, hogy bár egy év múlva lesz a jeles évforduló, de 2016 is fontos a pápaiak és az egyházmegye életében: idén 230 éves a pápai egyházközség,

485 esztendő a lutheri tanítás szellemében életre hívott iskola, valamint 400 évvel ezelőtt említette először krónikás a veszprémi egyházmegyét.

Dr. Hafenschner Károly az emlékezés mellett az előtekintésről is beszélt. Az évforduló kapcsán hangsúlyozta, hogy nem csupán egy felekezet belügyéről van szó, hanem arról, hogy Isten – különböző tradíciókkal rendelkező – vándorló népe összefog, és kéz a kézben együtt indul tovább az úton, mert küldetése van: a megújulás és a megújítás.

Dr. Áldozó Tamás polgármester gon-

dolatait Unger Tamás alpolgármester tolmácsolta. Szerinte civilizációs konfliktusokat kell megoldanunk, de ha a mi közösségeink lesznek többen, akkor győzni fogunk, és miénk marad a templom, a közösség, az iskola és a város.

Dr. Márfi Gyula veszprémi érsek azt emelte ki beszédében, hogy Magyarországon az egyház és az állam is autonóm, de mindkettő az embert szolgálja. A szélsőségektől mentes úton kell járnunk, mert nem lehet a tolerancia jegyében lemondanunk történelmünk, kultúránk hitbéli gyökereiről, de azt sem szabad engedni, hogy egyház és állam teljesen összefonódjék.

Egy csónakban evezünk – mondta Köntös László a Dunántúli Református Egyházkerület főjegyzője. Véleménye szerint a jövő múlik azon, hogy az egyház ki tud-e állni saját értékeiért.

A délelőtti folyamán még dr. Hubert Gabriella tartott előadást, délután pedig dr. Krähling János egyetemi tanár nyitotta meg azt a fotókiállítást, amely a Veszprémi Evangélikus Egyházmegye templomait mutatja be. A gyermekek Luther-vetélkedőn mérték össze tudásukat, és felléptek még a homokbödögei néptáncosok, valamint a csikvándi gyülekezet művészeti kisközsége is. Az egész napos programfolyamban mindenki átélhette, hogy valóban szép és gyönyörűsége, amikor a testvérek egyetértésben élnek (Zsolt 133,1).

Összeállította: Weltler Gábor;
gabor.weltler@lutheran.hu

Ebben a számban a püspökfeleségek szolgálatát mutatjuk be a következő kérdések alapján:

1. Mondjon néhány szót önmagáról, hivatásáról, családjáról!
2. Hogyan érintette, vagy mi volt az első gondolata, érzése, amikor megtudta, hogy a férjét püspökké választották?
3. Mit jelent Önnek most az az adottság, hogy Ön a „püspök felesége”? Hogyan befolyásolja civil foglalkozását és családi életét ez az állapot? Miben változott családi életük a püspöki hivatal betöltése óta?
4. Miben tudja segíteni, támogatni házastársát hivatása és beosztása gyakorlásában?
5. Milyen felelősséget érez a lelkészfeleségek felé? (gondolva a szeptemberi lelkészfeleség találkozóra)

Fotó: Kiss Tamás

Szemereiné Szigethy Enikő

1. Győrben születtem, de a gyermekkoromat Zalaegerszegen töltöttem. Ott tanultam, ott jártam hittanra, ifiórára, ott konfirmálkodtam. Innét mentem „Gyenesre”, ami sorsfordító lett az életemben. Megtapasztaltam, hogy az egyház nem dohos, ódivatú intézmény, a követői hús-vér emberek, az Úristen élő, elérhető. Ezen a nyáron ismerkedtem meg Jánossal, akivel rövid idő alatt egymásra találtunk. Az ordinációja után összeházasodtunk, ezért a lelkészfeleség-létet fiatalon, 19 éves korom óta tanulom. Gyógypedagógiai tanárként dolgozom, értelmi és látássérült gyermekekkel, felnőttekkel foglalkoztam a munkám során. Jelenleg a győri Bárczi Gusztáv Gyógypedagógiai Intézményben tanítok. Három gyermekünk van, akik most kezdik az önálló, felnőtt életüket. A fiaink, Marci és Gergő gazdasági területen tanultak, Eszter lányunk pedagógiai pályán, hittanár-magyar szakon.

2. Mielőtt János elfogadta a püspökké jelölést, sokat beszélgettünk róla. Fontos volt számára, hogy nélkülöm ne hozzon döntést. Számomra pedig az volt fontos, hogy én ne gátoljam az útjában. Annyira váratlan volt a püspökké válás lehetősége, hogy semmiképpen nem egyéni karriert láttunk benne, hanem olyan tervet, amely messze fölöttünk áll. Mindketten Isten kezéből vettük, de én, a magam szorongó, rugalmatlan alkatával talán nehezebben éltem meg. Mikor kiderült, hogy János lesz a püspök, akkori felügyelőnk ennyit mondott: „Enikő, örüljön már egy kicsit!”.

3. Ezt az adottságot úgy élem meg, mint a jelenlegi élethelyzetünket. Férjhezmenetelemmel Szemerei János segédlelkész, majd lelkész, esperes, mindenféle egyházi bizottsági tag, majd püspök felesége voltam és vagyok. Számomra azért különös ez a beosztás, mert elkerülhetetlen lett, hogy mellette püspöknévé váljak. Ha valaki ismer engem, az tudja, hogy nem vagyok exhibicionista ember. Korábbi helyeinken a gyülekezeti rendezvényekre készülve szívesen sütöttem, de a tálcát inkább mással küldtem be a vendégeknek. Többek között ezért furcsa, hogy ilyen előnytelen tulajdonsággal püspökné lettem János oldalán. A családi életünk nem különösen változott, hiszen János korábban is sokat volt távol. Ingázott Kaposvár és Budapest között, rőtta a somogyi utakat. Mindig aktív ember volt, a számára fontos ügyekért rengeteget dolgozott, ami az idejét lekötötte. Bevallom, számomra nehéz volt lakóhelyet váltani. Részben azért, mert húsz évig éltünk egy helyen, és az megannyi kötődést, gyökeret jelent. Másrészt bizonytalan volt, hogy középkorú nőként talál-ok-e állást, hogyan tudok újat kezdeni, miként sikerül más jellegű pedagógiai munkát felépíteni. Számomra a munkahelyemen az a fontos, hogy a kollégáim a szakmai munkám miatt fogadjanak el.

4. Azt gondolom, hogy János életében a háttér szerepét töltöm be. Olyan támogató társként, aki biztosítja a vasalt inget, az ételt, a nyugodt körülményeket. Aki tolerálja, hogy a férje nem áll mindig rendelkezésre, hogy nem tudunk színházbérletet venni, mert annyira hektikus az időbeosztása. Egyfajta civil kontrollt is biztosítva családunk számára, ami fontos tájékozási pont az egyházi munka során. De el kell mondanom, hogy János mindig biztató, támogatott engem is. A jogosítvány megszerzésében, a főiskolai tanulmányokban, a továbbképzésekben, a szakmai munkámban. Azt hiszem, hogy kölcsönösen segítjük egymást, és igyekszünk ugyanezt tenni a gyermekeinkkel is, és ők is velünk.

5. A lelkészfeleségek egytől egyig hasonló cipőben járnak. Fontos lehetőség a szeptemberi szárszói papnétalálkozó, mert a hétvégén alkalom nyílik arra, hogy megismerjük egymást, beszélgessünk, énekeljünk, játsszunk, jól érezzük magunkat Isten és egymás közelében. Feltöltődünk, erőt gyűjtünk a mindennapokra. Bár sokfélék vagyunk, de az igazi kérdéseink ugyanazok. Ennek a megélése felszabadító. Idén éppen én vagyok a program szervezője, így többeket bevonva készülünk rá. Igyekszem megragadni az egyéb lehetőségeket is, hogy eljussak gyülekezetekbe, személyes kontaktusba kerüljek a lelkészcsaládokkal. Próbálom úgy beosztani a hétvégéimet, hogy időnként Jánossal tarthassak az ünnepekre.

Fabiny Katalin

1. Pécsen születtem, itt keresztelt és konfirmált Balikó Zoltán, életem meghatározó alakja. 1982-ben szüleimmel és három testvéremmel Budapestre költöztünk. A zuglói gyülekezet ifjúságának életébe kapcsolódtam be, mivel a Pécsről már ismert Szabó Lajos lelkész és felesége, Mariann számomra biztos pontot jelentettek. Ők küldtek a gyenesdiási ifjúsági konferenciákra, ahol a férjemet megismertem. Tamás akkor kőbányai lelkész volt, így egyre többször fordultam meg az ő gyülekezetében is, mígnem 1991 tavaszán ebben a napfényes kerek templomban házasságot kötöttünk. Ekkor még az ELTE Bölcsészkarán, majd az Evangélikus Hittudományi Egyetemen tanultam, végül angol-német-hittan szakos tanár lett belőlem. Jelenleg a Budapest-Fasori Evangélikus Gimnáziumban tanítok szívvel-lélekkel, és munkámat a világ legjobb hivatásaként élem meg. Ahogy angolórán mondani szoktam: „the best job ever”.

2. Nagyon megrémültem! Az első gondolatom a gyerekek körül forgott: apa nélkül fognak felnőni! A legkisebb másfél éves, a nagyok 10 és 12 évesek voltak ekkor. A második gondolatom: Tamás. Épphogy habitált, és bedolgozta magát a teológián, szereti a tanítást, és őt is szeretik a hallgatók, most megint váltson? A harmadik: költözés. Itt kell hagynunk szeretett cinkotai házunkat, kertünket! Sok álmatlan éjszakám volt. Remegő kézzel nyitottam ajtót, amikor eljött hozzánk a küldöttség, hogy mosolyogva bejelentse: Tamást elsöprő többséggel választották meg a gyülekezetek. Be kellett látnom: rá van szükség. Én pedig nem tehetek mást, mint hogy támogatom.

3. Nem a püspökhöz mentem férjhez, így magamat sem elsősorban a püspök feleségeként definiálom. Szeretnék megmaradni hétköznapi embernek: gondoskodó anyának, szerető házastársnak, jó tanárnak és igaz barátnak. Az iskolában sokan tudják rólam, hogy püspökné vagyok, de nagyon küzdök azért, hogy ne ez határozza meg az emberi kapcsolataimat. Sokszor adok hangot a kritikámnak, és többen ezt is félreértik, mondván „a püspökné megteheti”. Ám aki jól ismer, az tudja, hogy mindig is harcos és kritikus voltam, és magamnak is a lehető legmagasabbra helyezem a mércét, csakis a profi munkában hiszek. Mentségemre legyen mondván, hogy a jót is mindig szóvá teszem, nagyon szeretek dicsérni. Ez a tanításban is alap: akit sokszor dicsérnek, az fog szívesen dolgozni, és az képes fejlődni.

A családi életünkben végül is nem hozott akkora változást a püspökség, mint ahogy attól féltem. Tamás jó apa és jó férj, nagyon figyel ránk most is. Bár sokat utazik, távollétében sem múlik el úgy egy nap, hogy ne kívánna jó reggelt és jó éjszakát. Ez hálával tölt el mindnyájunkat. Időközben Blanka és Marci már egyetemista, nagy örömmre tanárnak készülnek. A kis Lujzi pedig hatodikos lesz a Kodály Zoltán Magyar Kórusiskolában, sok szép koncerttel ajándékoz meg minket.

4. Talán nem olyan hagyományos módon segítem őt, ahogy sokan elvárják. Régebben nem igazán tudtam vele tartani a szolgálati utakra (most már egyre inkább), hiszen a gyerekeinket nem hagyhattam egyedül. Nem mindig tudok gőzölgő levessel és frissen sült kaláccsal szolgálni, és emiatt sokszor furdal a lelkiismeret. Viszont én vagyok a cikkei első olvasója, esetleg fordítója, én hallgatom meg és mérem az időt egy-egy rádiófelvétel előtt, adok tanácsot a nehezebb döntéseknél, és gondoskodom arról, hogy töltekezzen is: színházba, moziba, koncertre megyünk, megszervezem a nyaralásokat, a családi együttlétüket. Vagy csak meghallgatom. Mert bár Tamást sokan szeretik, sajnos vannak, akik eleve gyanakvóak a püspökkel szemben. Ez igen rá tud nehezedni Tamásra, és a vívódásában nagy szüksége van az együttérzésre. Talán nem csak én tudom róla, hogy minden lépésével másoknak akar segíteni, jó ügyeket karol fel, és folyamatosan publikál, alkot, terem. Mindenesetre ebben igyekszem a társa lenni, amennyire tőlem telik.

5. Minden papnét csak tisztelni tudok, mert nagy művészet összeegyeztetni a gyülekezet, a család és a hivatás feladatait. Aki erre vállalkozik, az csak elismerést érdemelhet. Nekem sem volt könnyű a kezdet, de mertem önmagamat adni, nyitott voltam, és mindenekelőtt nagyon sokat imádkoztam. Fontos dolgokra jöttem rá igen fiatalon. Például arra, hogy a lelkész férjet nem szabad kisajátítani, bele kell törődni, hogy ő másoké is. És ettől engem nem fog kevésbé szeretni. Aztán arra, hogy jó dolog kezdeményezni: ha én kedves vagyok másokkal, mások is kedvesek lesznek velem. Végül arra, hogy a keveset is meg kell becsülni: örülni kell minden együtt töltött percnél, óráknál. Valami ilyesmit próbálok átadni a fiatalabbaknak a szárszói papnétalálkozókra is. Idén már a tizedikre készülünk Mártival és pár éve Enikővel, akikkel úgy érzem, az Úristen kegyeltjei vagyunk, hogy ezt a szolgálatot végezhetjük.

Gáncs Péterné:

1. Lelkészcsaládban nőttem fel a Deák téri gyülekezetben, közgazdasági egyetemre jártam, majd levelezőn végeztem a teológiát. Amíg gyülekezetben éltünk (Budavárban, Pécelen és főleg Nagytarcsán), addig gyerekórákat és gyerekénekkart vezettem, konfirmációs csoportokat tanítottam, iskolai hittant tartottam, kántorizáltam, az adminisztrációért feleltem – a lelkeszi munka nem egyszemélyes feladat! –, aztán angoltanárként dolgoztam egy jó nevű budapesti gimnáziumban. Nagyon szerettem tanítani, és a teenager korosztály különösen is közel áll hozzám.

1975-ben házasodtunk össze Gáncs Péterrel, és három csodálatos gyermekünk született. Tamás lelkész, Kristóf az Ökumenikus Segélyszervezetnél dolgozik, Tünde pedig óvó néni. Mindhárman házasok – így már hat „gyerekünk” van – és már öt unokával bővült a Család. Isten nagy ajándékai Ők mindannyian! Hálás vagyok Istennek, hogy a szüleim is élnek, így már négy generáció életében mozgolódom... A mindennapi kenyér mellé a mindennapi örömet is bőven megkapom...

2. Ha őszinte akarok lenni - nem örültem. Amikor a nagytarcsai gyülekezetből eljöttünk tizenhét év után (Pétert missziós lelkésszé választották), az nekem felért egy földrengéssel. Ezután szépen körvonalazódott egy új élet Cinkotán, és nehéz volt újra váltani. De az ember utólag látja Isten szándékait, vezetését. Jó, hogy itt vagyunk...

3. Szép feladat, új kihívás. A régi gyülekezet helyett kaptunk egy újat, a lelkészcsaládok déli nagy családját. Amikor Péter elkezdte püspöki szolgálatát, én feladtam a civil foglalkozásomat, és igyekszem biztos háttérként létezni Péter és az egész család számára.

A változás abban áll, hogy sokat vagyunk úton, járjuk a kerületet.

4. Ha csak lehet, mindenhová elkísérem Pétert. Felemelő a sok közös élmény, és a gondokat is együtt tudjuk megbeszélni. Több szem többet lát, és egy nő talán más szempontok szerint is figyeli a dolgokat. Rengeteg értékes embert ismerhettem meg, és addig ismeretlen vidékeken járhattam. Jó látni Isten munkáját a mienktől eltérő környezetben, és fontos szembesülni a gyülekezeteket érintő nehéz problémákkal. Hét közben lefoglal a család, de sok hivatalos programon is részt veszünk. Különleges világ ez.

5. Nagyon fontosnak tartom, hogy a lelkészfeleségekkel foglalkozzunk. Nehéz hivatás ez, bármilyen szép is. És nagyon más világban élünk, mint elődeink. Próbáljuk a hagyományokat továbbadni, de meg kell értenünk a feljövő nemzedékek teljesen más hozzáállását is. Ezért kezdtük el Fabiny Katival a szárszói találkozókat. Egy hétvége az évben, amikor örülünk a közösség régi és új tagjainak, együtt töltődünk testileg, szellemileg, lelkileg. Most lesz a tizedik ilyen hétvége, és eddig mindig nagyon sokat kaptunk Istentől – egymáson és jó előadóinkon, lelkészeinken, művészeiken keresztül. Egy láthatatlan háló fogja össze a papné társadalmat és jó tudni, hogy számíthatunk egymásra. Problémáink és örömeink is hasonlóak, könnyű megnyílni egymás előtt és megosztani gondolatainkat.

A déli papnékat külön is számon tartom, már a kezdetektől (2003.) mindenkinek személyesen írok a születésnapjára. Apróság, de egy kapocs közöttünk. Aztán a gyülekezetek látogatásakor bőségesebb beszélgetésekre is adódik alkalom.

Összeállította: Koczor György, gyorgy.koczor@lutheran.hu

A „családos” Luther (Az engedelmes gyermek, a hűséges férj és a szerető apa)

Mottó: Egyszer elmentek hozzá anyja és testvérei, de nem tudtak Jézushoz jutni a sokaság miatt. Ezért tudtára adták neki: Anyád és testvéreid kint állnak, és látni szeretnének. Jézus azonban így válaszolt: Az én anyám és az én testvéreim azok, akik Isten igéjét hallgatják, és megtartják. (Lk 8,19-21)

Nagyon ingoványos talajra lép, aki ebben a tekintetben próbál írni a reformátorról, hiszen neveltetése és nevelési elvei nagyon különböznek a ma általánosan elfogadott mainstream irányoktól. Joggal merül fel a kérdés, hogy van-e egyáltalán értelme és relevanciája Luthernek a családi életéről szólni, amely nyilván magán hordozta a középkor sajátosságait. Mégis megpróbálunk olyan kapcsolódási pontokat találni, amelyekre érdemes odafigyelni. A fenti íge a helyes irányba fordítja gondolatainkat, hiszen arról tanúskodik, hogy a keresztyén embernek van egy mindennél fontosabb meghatározottsága: az Istenhez tartozás. E nélkül teljes és boldog családi életet sem lehet élni – bár kétségkívül sokan próbálkoznak vele. Sajnos – még hívő emberek körében is – egyre kevesebben figyelnek arra, hogy életünk minden pillanatában „coram Deo” (Isten előtt) állunk. Vagyis legelőször Isten családjába tartozunk! Ezért hitünk nem lehet csupán létünk egy meghatározott területe, szelete, hanem olyan reláció, amely teljes valónkat, így családi életünket is meghatározza és átjárja.

Luther, mint gyermek

1483. november 10-én született Eislebenben, Hans Luther és Margareth Ziegler gyermekeként. Soha nem tagadta és nem is szégyellte szegény családból való származását, sőt mindazokkal szemben, akik ezért támadták, önérzetesen hangsúlyozta is. Az újszövetségi tanúságtételben Mária hálaltel szívvél énekelt, amiért Isten rátekintett kicsinységére (Lk 1,48), de a Pálhoz intézett égi szózat is arról árulkodik, hogy Isten az erőtlenségben is erős (2Kor 12,9). A reformátor életén is kirajzolódik az isteni elhívás e felfoghatatlan, értelmünk számára megközelíthetetlen logikája. Luther – mint tudjuk – szigorú neveltetésben részesült. Asztali beszélgetéseiben olvashatjuk az alábbi emléket: „A gyermekeket nem kellene túl keményen fenytíteni... Az apám egyszer úgy megvert, hogy elrohantam, és úgy megharagudtam rá, hogy nagyon sokat kellett fáradoznia, hogy visszanyerjen.” Emellett tudunk arról is, hogy volt, amikor édesanyja egy konyhai készletből ellopott dió miatt véresre verte. Ugyanakkor mindezek inkább a szigor elszigetelt esetei, ritka példái lehettek, hiszen – ránk maradt írásaiból legalábbis ez derül ki – hűséges gyermekként mindvégig és mindenben engedelmeskedett szüleinek: életét, családját fentről való ajándéknak tekintette. 1530-ban az alábbiakat írta apjának: „(...) Kedves apám, Jacob testvérem írta, hogy milyen súlyos betegségbe estél... Testben is nagyon szerettem volna melletted lenni, és a 4. parancsolat szerint gyermeki hűséggel és szolgálatkészséggel Isten és irántad érzett hálámat kifejezni. Ezért szívből kérem az Atyát, aki téged apámmá tett és teremtett, hogy végtelen jóságából erősítsen meg téged, világosítsa meg lelkével, és örizzen meg, hogy örömmel és hálaadással ismerd föl az üdvös tanítást Fiáról, a mi Urunk Jézus Krisztusról...” Édesanyjáról is hasonlóan beszélt, amikor például felidézte az otthoni „édes

éneklés” emlékeit, vagy abbeli örömet, hogy anyja részt vett az esküvőjén. Sőt egyik lányát is róla nevezte el. Láthatjuk, hogy Luther szüleihez való viszonyát is a Szentírás tanítása hatotta át!

Luther, mint férj

1523-ban ismerkedett meg kilenc kiugrott apácával. Közülük mindegyiknek sikerült a házasságát elintéznie, és ezáltal a megélhetésüket biztosítani, kivéve egynek, aki később felesége lett: Katharina von Bora-nak. Ő minden ilyen kísérletnek ellenállt, és nem akart férjhez menni. Luther ekkor még nem gondolkodott házasságban, hiszen a birodalmi átok alatt folyamatos veszélyben volt az élete. „Naponta várom a halált és az eretnekeknek járó büntetést” – írta 1524-ben Spalatinnak. Ilyen körülmények között felelőtlen vállalásnak tűnt volna a családalapítás. De több esemény, és elsősorban a Szentírás tanítása meggyőzte. 1525. június 13-én elvette Kátát (ahogyan ő nevezte), aki rögvést a háztartás pénztárosa és vezetője lett, és Luther mindent boldogan rábízott. Egy év elteltével pedig már szerelmes volt feleségébe, és neki címzett leveleiből is kiderül, hogy szinte rajongott érte. Egy barátjának mondta: „Ő engedelmes és udvarias velem, jobban, mint valaha remélni mertem (hála Istennek), úgyhogy nem cserélném el a szegénységemet, Krózus minden gazdagságáért sem.” Feleségét mindvégig tisztelte és szerette: haláláig hűséges volt hozzá. Hat gyermekük született, de emellett négy másik, rokonságában árván maradt gyermeket is befogadtak.

Luther, mint apa

Egy beszédes idézet, amely fiának, Hansnak írt leveléből való. „Örömmel hallottam, hogy jól tanulsz és imádkozol. Tedd is ezt, fiam, így haladj előre. Hogyha hazamegyek, szép vásárfiát viszek neked...” Két dolgot megállapíthatunk: Luther számára mindennél fontosabb volt gyermekeinek a szellemi, lelki fejlődése. A Kis káté bevezetőjében is utal rá, hogy a család fő feladata a háza népét Isten dolgaira megtanítani. Bárcsak ma is sok olyan ember élne, akie szülei, hitvese vagy épp gyermekei lelki üdvéért ily nagyon aggódnak, és értük oly gyakran imádkozik, mint tette Luther. Ugyanakkor az sem mellékes, hogy atyai szeretete gyermekei testi szükségleteire is kiterjedt, hisz levelében megjegyezte, hogy hazatérésekor ajándékkal is kedveskedik majd fiának.

Jézus így szólt egykor az életükért aggodalmaskodókhoz: keressétek először Isten országát és annak igazságát, és minden más ráadásaként megadatik (Mt 6,33). Vagyis mindig, minden tekintetben Ő az első, a szilárd alap, és minden más (így a család is) ráadás. Akkor kerülnek helyükre a dolgok életünkben, ha ezt nem vétjük el, ha a középpontban valóban az az Isten áll, aki irántunk való hűségét és szeretetét a golgotai kereszten mutatta meg.

Weltler Gábor

Élménybeszámoló a Föld sója találkozóról a szervező(k) szemével

Alig két hete fejeződött be a Föld Sója Közép-Európai Keresztény Találkozó, máris a Szélrózsza ifjúsági találkozóra készül sok evangélikus egyháztag. A két találkozó megszervezése nem kis feladatot jelent(ett) egyházunk számára, bár az előzőnél az Országos Iroda Ökumenikus és Külügyi Osztálya, utóbbinál pedig a Tízek csoportja a főszervező.

A Föld sója találkozó is táplálkozott “szélrózsás” tapasztalatokból, hiszen Antal Bálint, a találkozó főkoordinátora többéves szélrózsás múlttal rendelkezik. A Föld Sója találkozó azonban nem hasonlított a korábbi Szélrózsákra, inkább Kirchentag jellege volt, azaz a német egyházi napok mintájára maga is magába foglalt a lelki, spirituális programok mellett sok társadalmi témát is, amelyek foglalkoztatják mindennapjainkat, és amelyek célja az volt, hogy a magyar és kelet-európai egyháztagok is megszokják: az egyházaknak van véleménye a világ dolgairól.

Visszatekintve a szervezés idejére, főként az esemény előtti két hétre, először a rengeteg és végláthatatlan munka és a feladatok okozta nyomás jut eszembe. Ha újrakezdeném, legalább harminc olyan munkatársat szerveznék a munkafolyamatba, mint amilyenek mi hatan voltunk együtt az Ökumenikus és Külügyi Osztályon. A találkozó előtti fél évben gyakorlatilag szinte megszűnt a napi külügyi munka, ami jó esetben kitölti a napjainkat, ezt szinte már csak az osztályvezető végezte, azon igyekezve, hogy mégis napi szinten jelen legyen a Föld Sója találkozó szervezési munkáiban is, és mindnyájan átlássuk a teljes programtervet.

Végül elérkezett július 6., szerda, a találkozó előtti utolsó nap. Már állt a színpad, folyt a hangpróba, felkerültek a molinók, és dolgoztunk a regisztrációs rendszer felállításán, azaz készültek a borítékok, amelyekbe belekerültek az ebédjegyek és a bérletek, mindezek személyre szólóan, és felkerültek a regisztrációs listák a laptopokra.

Nagy segítség volt, hogy szinte minden résztvevő előregisztrált, azaz tudtuk, kik és hányan jönnek. Mégis, mivel a találkozó reggelén már rövidebb 9 óra után megérkeztek az első lengyel buszok, és csak 10 órától volt hivatalosan regisztráció, számos nehézséggel néztünk szembe. Még nem volt készen minden boríték, ezért egyszerűen kiosztottuk a bérleteket és az ebédjegyeket. Még további bérleteket kellett beszerezni, ez csütörtök estére derült ki. Pénteken még további ötszáz szlovák résztvevőt vártunk, szombaton pedig kilencszáz magyart. De hála a csütörtök esti válságtábornak, megoldásokat dolgoztunk ki, és az országos irodaigazgató azonnali segítséget nyújtva megoldotta a hiányzó bérletek problémáját, és további emberi erősítést is kaptunk.

Szerda este villámként nyílt belém a felismerés, hogy az egyik molinón rossz a német felirat. Az egyetlen Copy guru bolt, amely késő este is nyitva volt, még vállalta, hogy másnap, csütörtök reggel megpróbálja SOS elkészíteni a molinót a helyes felirattal. Szinte a Jóisten küldte az egyik teológust, aki a város másik végére autózott el, és hozta el délután 3 órára a helyes feliratú díszletet. Ezek a feliratos molinók a nyitó istentiszteletet felvevő televíziós közvetítés során is megjelentek, már csak ezért sem volt mindegy, hogy mit mutatunk meg magunkról a külvilágnak.

Az örömeink közé tartozott, hogy nagyon sok résztvevő gratulált és kívánt sok áldást a munkánkra. Szinte álmvilágban éltük végig ezt a négy napot. Tényleg itt volt három ezer résztvevő Budapesten Erdélyből, Csehországból, Szlovákiából, Németországból, Lengyelországból, Ukrajnából és Oroszországból, de voltak finnek, amerikaiak és még néhány vietnami résztvevő is. Időre elkészült a programfüzet és a csodálatos énekkönyv, amely színvonalával messze felülmúlta a korábbi találkozók énekkönyveit, és valahogy minden a helyére került. Az utolsó programok után szombat éjjel az elpakolás vasárnap hajnali ötig tartott, de ez már egyben a kiértékelés kezdete is volt.

Ha újrakezdeném, ugyanezzel a csapattal dolgoznék. Nagyszerű munkatársak voltak, akik nem ijedtek meg a nehézségektől, pedig volt elég. Név szerint is hadd álljon itt Antal Bálint, Balicza Klára, Domokos Ildikó, Németh Kitti és Garai Szilvia neve. Ők voltak a találkozó motorjai. De elképzelhetetlen lett volna az esemény Dr. Pángyánszky Ágnes kitartó munkája nélkül, aki nagyszerű teológusaink segítségével a nyitó és záró istentiszteletért felelt.

Köszönjük püspökeink és az országos iroda támogatását, közreműködését, és minden önkéntesünk segítségét, akik akár teológusként, akár gimnazistaként vagy felnőtt segítőként áldozták idejüket, energiájukat és erejüket a Föld Sója találkozóra. E négy nap egyik legnagyobb hozadéka az az önkéntes gárda volt, aki segített a négy nap alatt és az előkészületek során.

Legyen rajtuk és minden résztvevőn Isten áldása, akinek dicséretére találkoztunk, hogy csodálatos időjárás adottságokkal, gyönyörű négy napot tölthessünk együtt békében, minden atrocitástól mentesen. Ez nem természetes, hiszen nem egészen egy héttel később történt a nizzai merénylet, az elmúlt hét végén pedig a müncheni támadás. Ahogy az Urísten megtartott bennünket, több mint három ezer embert, ígéretéhez híven, úgy legyünk mi is sóvá és áldássá ezen a világon, bármely európai országban vagyunk is otthon. Soli Deo Gloria.

Cselovszkyné Dr. Tarr Klára osztályvezető, MEE Ökumenikus és Külügyi osztály

Interjú Sönke Frost nickelsdorfi evangélikus lelkésszel

Nickelsdorf, magyar nevén Miklóshalma nevét mindenki ismeri e hazában, hiszen ez az első település a magyar-osztrák határ túloldalán, a sokáig hön áhított Nyugat első állomása volt. Számtalan emléke fűződik hozzá mindenkinek a kijutás és a hazaérkezés nehézségeiről, a vámvizsgálat izgalmairól. Bár már többnyire nincs határellenőrzés, a helység ismertsége és különleges szerepe a mai napig megmaradt.

Hol született és milyen családi indítást kapott a lelkészi szolgálatra?

1963. január 8-án születtem Kielben, Németország északi részén. Édesapám jogásként a közigazgatásban dolgozott, egyébként pedig tiszteletbeli megbízatásban egyházközségi elnök és az EKD – az országos egyház zsinatának – tagja volt. Édesanyám templomi orgonista volt. Ebből kifolyólag az egyház ill. a hit dolgai már kezdetől fogva jelen voltak a szülői házban.

Hol végezte a tanulmányait?

Tizennégy szemesztert végeztem el a Kieli Egyetem Teológiai Fakultásán. Hozzá kell tennem azonban, hogy nem rögtön kezdtem el teológiát tanulni. Első vágyam az volt, hogy mérnök legyek egy olajfűró szigeten. Azonban egy szénbányában elvégzett gyakorlati időszak után megállapítottam, hogy számomra az erkölcsi és vallási kérdések fontosak, ezek azonban a benyomásaim szerint nem sok szerepet játszanak a bányászatban. Ezért ezután apám nyomdokába léptem, és jogot kezdtem el tanulni. Ez nagyon érdekes volt, de a tökéletes igazság iránti kérdéseim végül a teológiához vezettek.

Hogyan került egy burgenlandi gyülekezetbe?

Amikor 1997-ben a teológia elvégzése után az Észak-Német Evangélikus Egyházban az ún. második teológiai vizsgát letettem, az évfolyamunknak csak egy kis részét vették át az egyházi szolgálatba. Nemsokára lehetőségem nyílt arra, hogy egy ausztriai gyülekezetbe pályázzak. A lehetőséget elfogadtam, és így már tizenkilenc éve, hogy lelkész vagyok Nickelsdorfban és Deutsch-Jahrndorfban (Németjářfaluban).

Milyen volt és milyen most a gyülekezet élete, különös tekintettel a határ menti helyzetükre?

Mint ennek a két gyülekezetnek a lelkésze elmondhatom, hogy hatalmas változások voltak az elmúlt időszakban. A közelmúltban sok lett a beköltözés, főleg a közeli Pozsonyból. Ez biztosítja ugyan a települések működését és infrastruktúráját, de a gyülekezeti hagyományok gyorsabb megszűnését is okozza. A nagy ünnepeken valóban jól látogatottak az istentiszteletek, az átlagos vasárnapokon viszont jelentős a visszaesés, és ezzel együtt az istentiszteleten résztvevők átlagos életkora is lényegesen emelkedett.

Melyek az Ön szolgálatának fő súlypontjai?

Nagyon örülök, hogy két türelmi rendeleti gyülekezet lelkésze lehetek, ahol annak ellenére, hogy sok minden megszűnt, mégis sok szép hagyomány fennmaradt. A gyülekezeti munka minden ágát, így a keresztelest, hitoktatást, a kórházi lelkipásztori látogatást, az esketést és az elhunytaktól való elbúcsúztatást is fontosnak és gazdagítónak tartom.

Nagyon a szívemen viselem a határ menti gyülekezetek lelkészeivel való kapcsolattartást, sőt ezen túlmenően az európai protestáns lelkészekkel is. Ez nagyon közel áll hozzám, mivel az Evangélikus Lelkészegyesületek Európai Konferenciájának ügyvezetője vagyok.

Hogyan látja gyülekezte és az evangélikus egyház jövőjét?

Egyik oldalról nagyon öröndetes az, hogy a gyülekezetben sok fiatal munkatársam van. Ugyanakkor a keresztelesek száma az elmúlt húsz évben az akkori nem túl magas létszámhoz képest 50%-al csökkent. Sajnos nem lehet nem figyelembe venni azt, hogy az Osztrák Evangélikus Egyház taglétszáma folyamatosan csökken. Egyelőre nem látok nagy fordulatot ezen a téren, de reménykedő vagyok, és imádkozom érte.

Koháry Ferenc

Huszonnégy óra és egy éjszaka

Huszonnégy órából és egy éjszakából áll egy nap, állítja Sümeghy Péter, a vadosfai gyülekezet felügyelője, Mihályi alpolgármestere, akivel szolgálatról, templomfelújításokról beszélgettünk, és arról, hogy mindent a jó oldalról kell megközelíteni.

Sümeghy Péter 1958-ban lelkészcsaládban született. Édesapja, Sümeghy József negyvennégy évig volt Vadosfán lelkész, édesanyja háztartásbeliként segítette édesapját: kántorizált, illetve szükség esetén – főként karácsony és újév idején – a hét községben megosztották egymás között a szolgálatokat. Előfordult, hogy ő olvasta fel a férje által megírt prédikációt, de olyan is, hogy magnóról játszották le az előzőleg felvett igehirdetést. Két testvére van, egy bátyja és egy húga. Sopronban, a Berzsényi Dániel Gimnáziumban érettségizett, majd a Mosonmagyaróvári Agrártudományi Egyetemen végzett. A térségben, a termelősövetkezetben agrármérnökként dolgozott, 1992-ben termelősövetkezeti elnök, majd szövetkezeti elnök lett, 1999 óta a Mihályi Agrár Zrt. ügyvezető igazgatója. A mezőgazdasággal, növénytermesztéssel és állattenyésztéssel foglalkozó cég hetven munkavállalónak biztosít megélhetést.

Sümeghy Péter 1989-ben nősült, felesége szintén vadosfai, hűgának osztálytársa volt, gyerekként az összes egyházi rendezvényen együtt segítettek, most a rajkai takarékszövetkezetnél pénzügyi ügyintéző. Mihályiban élnek, három gyermekük van: Helga anglisztika szakon végzett a Károli Gáspár Református Egyetemen, most turizmus-vendéglátás szakon tanul a győri Széchenyi István Egyetemen. Péter mérnökinformatikusnak készül a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemen, Zsolt elsőéves volt a Budapesti Corvinus Egyetemen, agrármérnök lesz, valószínűleg ő viszi tovább az édesapja hivatását.

Sümeghy Péter már lelkészgyerekként részt vett egyházi rendezvényeken, látta, ismerte az egyházi ingatlanok állapotát. Úgy érezte, a meglévő ingatlanvagyon megőrzése, felújítása, védelme jelentős feladat, ebben ő is tud szerepet vállalni. A vadosfai gyülekezetben előbb presbiternek választották, az előző ciklusban jegyzőnek, 2012-ben felügyelőnek. A templomok felújítását jegyzőként kezdte. A vadosfai egyházközséghez hét leánygyülekezet tartozik: Vadosfa, Mihályi, Kisfalud, Magyarkeresztúr, Győr, Zsebeháza és Potyond. Leader és az Emberi Erőforrások Minisztériuma pályázatainak segítségével felújították a vadosfai templomot: 2012-re, a templom százéves jubileumára elkészült a belső felújítás, ami a gyülekezeti tagok felajánlásaiból, gyűjtéséből és segítő munkájával történt meg. A teljes felújítás (csapadékvíz-elvezetés, falak szigetelése, akadálymentesítés, a torony, kupola felújítása) csak 2015-re fejeződött be. Vadosfa az artikuláris gyülekezetek közé tartozott, templomát a „Rábaköz evangélikus katedrálisának” is nevezik.

Kisfaludon 1996-ban épült új templom, Mihályiban 1989-ben a régi iskolából alakították át templommá az épületet,

felújítását 2013-ban fejezték be. A többi településen apróbb felújítások voltak, GAS vagy Leader pályázatok segítségével. Magyarkeresztúron 1966-ban épült a templom; rekonstrukciójára másfél-két éve ott is gyűjtést indítottak, egyik elindítója a magyarkeresztúri származású Büky Anna író, aki hangversenyt szervezett, könyvbemutatót tartott. A belső felújítást már elvégezték, a külső munkákat idén vagy jövő év elején szeretnék befejezni. A felügyelő úgy véli, egy szépen karbantartott épületben máshogy viszonyulnak a gyülekezeti tagok egymáshoz és a közösséghez is. Könnyű a feladata, állítja; minden leánygyülekezetben aktív, szorgalmas gondnokok és presbiterek vannak, felelős gazdaként gondozzák a templomokat. A felügyelő az elnöktársával, Mihácsi Lajos lelkésszel együtt segíti a gyülekezeteket, a hivatalokkal tartja a kapcsolatot, hivatali ügyeket intéz, beszerzi az engedélyeket, helyben pedig a presbiterek, gondnokok mindent megoldanak.

A felügyelő az ezerkétszáz lelkes település, Mihályi alpolgármestere, egy vadásztársaság elnöke és díjugratásban versenybíró. Azt mondja, biztos családi háttere van, felesége – aki szintén presbiter – mindenben segíti őt.

Balla Emőke

Tisztelt Szerkesztőség!
Kovács László Főszerkesztő Úr!

Az ajkai gyülekezeti tagokkal együtt úgy gondoltuk, hogy ezzel az írással is szeretnénk elkészönni Vajda István lelkészünköt. Ha Önöknek is megfelel, kérjük, hogy jelentessék meg a Dunántúli Harangszóban.

Tisztelettel: Giay Frigyesné

Ajka, 2016. július 12.

Emlékezés a megtett útról

Minden keresztyén ember számára a vasárnap különleges és kiemelkedő nap a hét sorából. De július 10-e még ünnepélyesebb, még maradandóbb – kicsit szomorúbb is – az ajkai evangélikus gyülekezet számára. Ezen a napon búcsúzott el lelkészünk, Vajda István, aki tizenhét évig nagy odaadással, Isten iránti hűséggel szolgált.

Egy nyilatkozatában a következőket mondta: „Az Isten engem megszólított, kiválasztott erre a munkára.” Arra törekedett, hogy az ígét tisztán és érthetően hirdesse. Ez a gondolat összecseng a 4Móz 23,12-ben olvasható hitvallással: „Nekem vigyáznom kell, hogy csak azt mondjam, amire az ÚR indított.”

A búcsúzás az istentisztelet keretében történt. A főének egyik sora pontosan rámutat a nagytiszteletű úr ars poeticájára: „Velem vándorol utamon Jézus...” Hirdette, hogy átutazók vagyunk a földön, de Jézus segítségével célhoz érhetünk. A prédikáció Jézus csodálatos megvendégeléséről szólt, arról, amikor néhány hallal és kenyérrel rengeteg embert jóllakatott. Az ördög igyekszik kijátszani a lelket és a testet egymás ellen ma is. Ha Jézushoz fordulunk, segít nekünk lelki és testi szükségletünkben, csak őszintén és hittel kell kérni.

A prédikáció után köszönt el a gyülekezettől. Említette, hogy élete mérföldköhöz érkezett a nyugdíjaztatásával. A lelkész úr hangsúlyozta, hogy ha nyugdíjas is, Istenhez való ragaszkodása és Jézusba vetett hite töretlen és változatlan. Említette, hogy munkája során sok segítséget kapott a gyülekezet vezetőitől, tagjaitól, azonban akadtak nehéz napok, problémák is. A segítőknek megköszönte tevékenységüket, minden gyülekezeti tagnak további életükhöz, munkájukhoz áldást kívánt. Majd a felügyelő, Szűcs Ferenc köszöntötte meg a nagy igyekezettel végzett fáradhatatlan munkáját, szólt az orgona felújításáról, a nem csak Ajkán, hanem a filiákban lévő templomok külső és belső renoválásáról is, amelyhez jelentős finn anyagi támogatást kapott az egyház. Emellett a vörösiszap károsultjainak segítése is igen nagy munkával járt.

Lelkészsünk bibliaórákat, zenével és énekszóval kísért hangulatos összejöveteleket szervezett. A szeretetvendégségeken mindig szívesen vettek részt az emberek.

Emlékezetes marad a finnekkel való találkozás, először Ajkán, majd Rovaniemiben. A sok látnivaló és lelki felfrissülés mellett nagyon tartalmasan telt az idő. A finn testvérekkel azóta is tartja néhány család a kapcsolatot.

Igazi lelki élményt nyújtott, hogy a győri székhellyel újra alakult Nyugati (Dunántúli) Egyházkerület kerületi napját 2009-ben az ajkai templomban rendezték meg.

Feleségével három kislányt neveltek nagy gonddal, szerénységre, az emberek tiszteletére, Isten félelmére. Középső lányuk, Ivett lett a gyülekezet nagyszerű kántora. A lányok jó tanulással, magatartásukkal kivívták az emberek elismerését.

Köszönjük a lelkész úr szolgálatát! Áldást kívánunk a gyülekezeti tagok nevében:

Giay Frigyesné

Ajka, 2016. július 12.

*A fotó Zalaszentgróton
1999.08.22-én készült.*

Fotó: Gáncs Béla

Taizéi ifjúsági találkozó Pannonhalmán

a Szent Márton-év keretében Alois testvérrel és fiatal taizéi szerzetesekkel 2016. szeptember 24-én

Program:
Érkezés, regisztráció 9:00 órától
Bibliai bevezető, kiscsoportos beszélgetések,
déli imaóra a bencés és taizéi szerzetesekkel, ebéd,
workshopok, közös taizéi esti ima.
Várható befejezés: 19:00 óra körül
Közösségi előregisztráció 2016. június 30-ig
a területileg illetékes közösségvezetőknél!
Keressétek saját egyházmegyei,
egyházkerületi felelőseiteket!

Nyugati (dunántúli) Evangélikus Egyházkerület:
nyugati.kerulet@lutheran.hu

Szombathelyi Egyházmegye:
petra@martineum.hu

Veszprémi Főegyházmegye:
ifjusagiroda@veszpremiersekseg.hu

Pannonhalmi Területi Apátság:
albert@osb.hu

Győri Egyházmegye:
paksabalazs@gyor.egyhazmegye.hu

Dunántúli Református Egyházkerület:
ifjusagi.talalkozo@refdunantul.hu

Egyéni regisztráció 2016. július 1-től szeptember 10-ig
Várnak benneteket a taizéi testvérek
és a pannonhalmi bencések!

Dunántúli Harangszó

A Nyugati (Dunántúli) Evangélikus Egyházkerület lapja
Megjelenik negyedévenként

Felelős kiadó: Szemerei János püspök

Főszerkesztő: Kovács László

Telefon: +36 20/824-2869

Email: kovacs.laszlo312@upcmail.hu

Szerkesztés, terjesztés: Koczor György

Telefon: +36 20/824-3444

Korrekter: Miklósné Jancsó Hanna

A szerkesztőség címe: 9401 Sopron, Pf. 268

Szerkeszti a Szerkesztőbizottság

Megrendelhető: E-mail: gyorgy.koczor@lutheran.hu

Postacím: 8933 Zalaistvánd, Arany J. tér 2.

Az újság kiadását adománnyal kérjük támogatni, melyet az alábbi számlára lehet befizetni:

Számlakezelő: Zalaistvándi Evangélikus Egyházközség
Számlaszám:

UniCredit Bank 10918001-00000028-48030025

Külföldről: IBAN: HU20 1091 8001 0000 0028 4803 0025

Készült az Asperján Nyomdában

Tördelés: RENZOL Dekor Reklámstúdió, Zalaszentgrót

A cikkek tartalmáért a szerző vállal felelősséget!

ISSN 1416-9770 • A hátapon a mihályi templom harangja látható.

